

“Tecavüzcülere af” yasası yeniden gündemde! Çocuk istismarı meşrulaştırılmaz!

Geçtiğimiz dönemlerde de sıklıkla tartışmaya konu olan, başta kadınlar olmak üzere kamuoyunun tepkileri sonucu geri çekilen, “çocuk istismarcılarına af” yeniden gündeme geldi. Önümüzdeki günlerde meclise gelmesi beklenen yasaya göre, af kapsamına alınmak için, taraflardan birinin reşit olmaması ve evliliklerinin resmi olarak devam etmesi şartı aranıyor. “Cebir, şiddet, tecavüz yoluyla ve zorla yapılan evliliklerin” bu düzenle-

menin dışında tutulacağı ifade edilirken, ayırımın nasıl yapılacağı açıklık taşıyor.

10 bin kişinin faydalanacağı ifade edilen yasanın Mart ayında çıkarılmak istenmesi, açık ki iktidar için bir seçim yatırımı. Toplumun geniş kesimlerinde oluşan tepkileri bertaraf etmek için “bir kereliğine” çıkarılacağı iddia edilen yasa, dine dayalı toplum projesinin yanı sıra, AKP’nin oy hesaplarına da hizmet edecek.

S.19

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 03
18 Ocak 2019 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Tek çıkış yolu mücadele!

İşçi ve emekçilere işsizlik, yoksulluk ve sefalet dışında bir gelecek veremeyecek olanları en çok korkutan işçilerin mücadele yolunu tutmasıdır ve bu korku temelsiz değildir. Sanayi üretimindeki sert düşüş, işsizlik rakamlarının tırmanması, enflasyondaki yükseliş, vergi ve cezaların katlanarak artması, kredi borçlarının çığ gibi büyümesi, dış borç batağının içinden çıkılmaz bir hal alması vb., tüm bu veriler ekonomik krizin daha da ağırlaştığını göstermektedir. Bu da birikmekte olan tepki ve hoşnutsuzluğu daha da boyutlandırarak mücadele eğilimini güçlendirecektir.

3

Seçim sandıkları değil, fili-meşru mücadele

Meşruluğunu çoktan yitirmiş seçim sandıklarını işaret etmek değil, fiili meşru mücadelenin tek çıkış yolu olduğunu göstermek gerekiyor.

15

Emperyalist dünya jandarmasının açmazları

Dünya jandarmalığını sürdürmekte zorlanan emperyalist ABD rejiminin iç bunalımı, Trump’ın başa geçmesiyle daha da derinleşti.

17

İsviçre’de ikinci büyük kadın grevine doğru

Grevin hedefi, birinci kadın grevine katılan 500 bini aşmak, “eşit işe eşit ücret” elde etmek ve ayrımcılığa sokağın gücüyle cevap vermektir.

Proletarya devriminin manifestosu (Spartaküs Birliği ne istiyor?) - Rosa Luxemburg

S.12

Kriz ve kitlesele işçi kıyımı

S.16

Tek çıkış yolu mücadele!

İşçi ve emekçi hareketinin mevcut geriliği ve örgütsüzlüğü yanılıcı olmamalıdır. Bugün için gelişmelerin seyrinde keskin bir yön değişimi beklenmese de, önümüzdeki dönem sınıf ve kitle hareketinin canlanacağına dair belirtiler çoğalmaktadır. Baskı ve terör yoluyla bunun önünü almak kolay olmayacaktır.

31 Mart yerel seçimlerine yaklaşık iki buçuk ay kaldı ve seçimlerin meşruluğu bugünden tartışılmaya başlandı. Bu tartışmanın eksenini, kimi yasal düzenlemeler ile keyfi ve kurlsız uygulamalar oluşturuyor. "Hırsızlık-hile-tehdit" üzerinden süren bu tartışmanın önümüzdeki haftalarda daha da alevleneceği anlaşılıyor. Zira seçmen kütüklerinin askıya çıkarıldığı bugünlerde "hayali seçmen", "sahte seçmen", "seçmen kaydırma" vb. skandallar ortaya serilmiş durumda.

İşin ilginç yanı, hem gerici-faşist iktidar blokunun hem de burjuva düzen muhalefetinin bu tartışmaların tarafı olmaları. Gerici-faşist blokun taraf olması bir bakıma zorunlu. Zira, hukuksuzluklarını ve kural tanımaz keyfiliklerini işçi ve emekçiler nezdinde meşrulaştırmaları gerekiyor.

Seçimlerin meşruiyeti uzun bir dönemdir, hile, sahtekarlık ve oy hırsızlığı nedeniyle geniş kitleler nezdinde tartışmalıydı. Ancak bu kez durum daha da vahim. Bir taraftan mevcut anayasa ve yasalar çiğnenirken, öte taraftan bu durumun olağanlaştırılması için her yol mübah görülüyor. Bugünün Türkiye'sinde artık "özgür", "serbest" ve meşru bir seçim zemini bulunmuyor.

Bu apaçık gerçeğe rağmen burjuva muhalefetin olağan bir seçim süreci işliyor gibi davranması, işçi ve emekçiler nezdinde AKP iktidarının uygulamalarının meşrulaştırılmasına hizmet ediyor. Öte yandan, bu koşullar altında gerçekleşecek bir yerel seçimle "AKP'yi geriletmek" politikasının işçi ve emekçiler için bir çıkış yolu olarak sunulması, bir başka çıkmaza işaret ediyor. Bu politikanın tamamlayıcısı ise liberal solun "halkçı belediyeçilik"e dayalı anlayışdır. Liberal sol hayaller yayılarak, işçi ve emekçilerin

dikkatleri seçimler yoluyla asıl hedeften sapıtılıyor. Böylece liberal sol da kendi cephesinden tabloyu tamamlıyor.

7 Haziran seçimlerinin ardından dinci-gerici iktidar toplumu kutuplaştırma siyasetini bir çizgi haline getirdi. Ancak bu kutuplaştırıcı siyasetin etkisi gelinen yerde giderek zayıflıyor. Ekonomik krizin derinleşmesi, çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaşması olgusunun üstü eskisi kadar kolay örtülemiyor. İşçi ve emekçiler AKP iktidarının aldatıcı söylem ve propagandasından düne göre daha az etkileniyorlar. Bugün işçi ve emekçilerin gündemini daha çok kriz merkezli gelişmeler, düşük ücretler, işsizlik, hayat pahalılığı, vergiler, yoksulluk, geleceğe dair iyimser beklentilerin kaybolması vb. oluşturuyor.

AKP iktidarı 2018 yılı boyunca ekonomik kriz olmadığı konusunda işçi ve emekçileri ikna etmeye çalışsa da, krizin sonuçları günlük yaşamda ağır bir biçimde hissedildi. İşsizlik ve yoksulluk arttı, çalışma ve yaşam koşulları ağırlaştı. 2018 yılında eylem ve direnişlerde yaşanan nispi artışın gerisinde bu var. Seçimler sonrası gündemleşecek yeni saldırılarla ödenecek faturanın daha da ağırlaşması, daha yaygın direniş ve eylemleri tetikleyecektir.

Gerek sermaye temsilcileri gerekse uzmanlar, 2019 yılının her bakımdan zor bir yıl olacağını ifade ediyorlar. Sermaye hükümetinin seçimlere kadar işçi ve emekçileri oyalamak ve aldatmak dışında bir çıkış yolu bulunmuyor. Seçimlerin ardından "IMF'li ya da IMF'siz" ağır bir sosyal yıkım programının devreye sokulacağı artık tartışmasız bir gerçek. Ancak, böyle bir yıkım programının kolayından hayata geçirilmesinin imkanları giderek tükeniyor. Geriye faşist baskı ve terörü tırmandırmak dışında bir araç kalmıyor.

Bu silah bugün için etkili olsa da, bunun ne kadar süreceği tartışmalıdır. Bunun içindir ki, toplum tam bir cendereye sokulmuş ve adeta nefessiz bırakılmış olduğu halde, sermaye ve iktidarı geleceğini güvende hissetmiyor.

İşçi ve emekçilere işsizlik, yoksulluk ve sefalet dışında bir gelecek veremeyecek olanları en çok korkutan işçilerin mücadelesidir ve bu korku temelsiz değildir. Sanayi üretimindeki sert düşüş, işsizlik rakamlarının tırmanması, enflasyondaki yükseliş, vergi ve cezaların katlanarak artması, kredi borçlarının çığ gibi büyümesi, dış borç batağının içinden çıkılmaz bir hal alması vb., tüm bu veriler ekonomik krizin daha da ağırlaşacağını göstermektedir. Bu da birikmekte olan tepki ve hoşnutsuzluğu daha da boyutlandırarak mücadele eğilimini güçlendirecektir.

İşçi ve emekçi hareketinin mevcut geriliği ve örgütsüzlüğü yanılıcı olmalıdır. Bugün için gelişmelerin seyrinde keskin bir yön değişimi beklenmese de, önümüzdeki dönem sınıf ve kitle hareketinin canlanacağına dair belirtiler çoğalmaktadır. Baskı ve terör yoluyla bunun önünü almak kolay olmayacaktır.

Sınıf devrimcileri bu koşullarda girilen seçim sürecini sınıf ve kitle çalışmasını güçlendirmenin bir imkânı olarak değerlendirilecekler, sınıfın devrimci programını, devrimci şiar ve talepleri öne çıkaran bir çalışma yürüteceklerdir. Burjuva düzen muhalefetinin seçimler yoluyla "AKP'yi geriletmek" politikalarına ve liberal solun yaydığı hayallere karşı emekçileri uyaracaklar; sermayeye ve onun iktidarına karşı birleşik örgütlü mücadeleyi yükseltmeden saldırıların püskürtülemediği bilincini çok yönlü bir faaliyetle işçi ve emekçilere taşıyacaklardır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/03 * 18 Ocak 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Seçim sandıkları değil fiili-meşru mücadele!

AKP iktidarı yerel seçimlere çok yönlü hazırlanıyor. Ekonomik krizin emekçilerin yaşamında neden olduğu yıkıcı etkilerin yerel seçim sonuçlarına yansımaması için ellerindeki tüm baskı ve zor aygıtlarını kullandıkları ve kullanacakları biliniyor. Ancak bunlarla yetinmedikleri, baskının, kuralsızlığın ve keyfiliklerin önünü daha da açacak hazırlıklara giriştikleri görülüyor. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu imzasıyla yayımlanan ve valilere gönderilen Seçim Güvenliği Genelgesi, bu kirli amacın bir ürünü.

Buna göre, illerde Seçim Koordinasyon Merkezleri kurularak, çok yönlü bir kuşatmayla seçim öncesi ve sonrası için önlemler alınıyor. Başta Kürt illerinde olmak üzere ülkenin her yerinde "Seçim öncesi, seçim günü ve sonrasında huzur ortamını" sağlayacak resmi ve gayri resmi devlet terörünün önü açılıyor. Bu, genelgede şöyle ifade ediliyor:

"Seçim güvenliğine yönelik planların uygulanmasında ve tedbirlerin alınmasında görev yapacak yeterli sayıda emniyet, jandarma, sahil güvenlik personelinin, güvenlik korucuları ve gönüllü güvenlik korucularının görevlendirilmeleri yapılarak tüm kolluk birimlerinin tam bir iş birliği ve koordinasyon içerisinde çalışmaları sağlanacak."

Tüm kolluk gücü emrinde olan iktidarın ayrıca "gönüllü güvenlik korucuları" ile nasıl kirli bir "iş birliği ve koordinasyon" kuracağını kestirmek zor değil.

Ayrıca genelge sosyal medya hesapları üzerinden, "manipüle etmeye ve seçmen üzerine baskı kurulmasına izin vermeme" adı altında, "provokatif paylaşım" gerekçesiyle anında müdahale emri ile gözetilme alabilme imkânı tanı-

yor. Böylece, özellikle seçim şaibelerini sosyal medya üzerinden dile getirenlere yönelik her türlü keyfi ve hızlı bir müdahale yapılabilecek.

Bu önlemlerle muhalif seçim çalışmalarının yapılmasını engellemeyi, seçim sırasında Kürt illerinde oy kullanımını baskılamayı, seçim sonrasında ise olası tepkileri bastırmayı hesaplıyorlar. Kuşkusuz her seçimde bu tür baskı ve zorbalıklar yaptılar. Ancak bu seçimde ekonomik krizle birlikte artacak tepkilerin nasıl dışa vuracağını tam olarak bilemedikleri için işi baştan sıkı tutuyorlar. Bu genelgeyle hem gözdağı vermeyi amaçlıyorlar, hem de olası bir sokağa çıkışı engellemek için yapacakları saldırılara "hukuki" kılıf hazırlamış oluyorlar.

Öte yandan, bu kapsamlı saldırı hazırlığının bir parçası olarak, başta HDP'li milletvekilleri olmak üzere birçok milletvekili hakkında fezleke hazırlanarak, dokunulmazlıklarını kaldırma adımları atılıyor. Muhalif milletvekillerine yönelik tutuklama saldırılarıyla toplumun geri kalanına gözdağı vermeyi sürdürecekleri görülüyor.

Bu arada bin bir türlü seçim hileleri her gün basına yansıyor. Seçimlerde istedikleri sonucu almak için 'her yol mubah' anlayışıyla hareket edeceklerini saklama gereği bile duymuyorlar. Tüm bunlar Erdoğan yönetimindeki "yeni Türkiye'nin" normal olarak yaşanıyor.

Buna rağmen, ortada olağan bir seçim ihtimali varmış gibi davranan, seçmen iradesinin gerçekten sandığa yansıtacağı yanılığını besleyen düzen muhalefeti, tüm sessizliğiyle AKP iktidarına destek sunuyor. Daha öncesinde OHAL koşullarında seçimlere gitmekte sakınca görme-

yenlerin Seçim Güvenliği Genelgesi'ne karşı çıkması da beklenmiyor.

Bu koşullarda sol muhalif güçlerin hâlâ da yerel seçimlerden medet ummaları ve kitleleri bu ham hayallerin peşinden sürüklemeye çalışmaları ise ayrı bir sorun. Erdoğan AKP'sinin şimdiye kadar hilesi-yalanı tüm açıklığıyla ifşa olmuş seçimlerle meşruluğunu kabul ettirme oyununa her seferinde büyük bir hevesle dâhil oluyorlar. İktidarı kaybetmemek için her şeyi yapan ve daha fazlasını da yapacak olan AKP'nin seçimlerle gidebileceği hayalini yayıyorlar. YSK'ya ve yargıya güvenmediklerini ifade etmelerine rağmen, emekçi kitlelere hâlâ seçim sandıklarını işaret ediyorlar. Böylece emekçi kitlelerin bilinci bulandırılarak, mücadele potansiyeli heba ediliyor.

Oysa ekonomik krizle birlikte sosyal mücadelelerin önünü açacak tepkilerin mayalandığı bir süreçten geçiyoruz. Dünyanın farklı ülkelerinde emekçiler sosyal taleplerle sokaklara çıkıyor, grevler, direnişler gerçekleştiriyorlar. Hem de azımsanmayacak kitesellikte katılımlarla. Sermaye iktidarının seçimlerle kitlelerin öfkelerini saptırabildikleri, sahte kutuplaşmalarla kendi gerici politikalarına yedekleyebildikleri bir süreçte, ısrarla işçi ve emekçi kitlelere gerçek sınıfsal savaşmaları, kurtuluş yolunun sınıfsal mücadeleden geçtiğini anlatan bir çalışmayı örgütlemek apayrı bir önem taşıyor. İşçi ve emekçilere, meşruluğunu çoktan yitirmiş seçim sandıklarını işaret etmek değil, onların örgütlü birliğinin ve fiili meşru mücadelenin tek çıkış yolu olduğunu göstermek gerekiyor.

Türk burjuvazisi Amerikan fonlarıyla finansman peşinde

Sermaye sınıfı, Türkiye kapitalizminin krizini aşmak adına yabancı finansman arayışlarını hız kesmeden sürdürüyor. "Yerli/milli" yalanlarından vazgeçmeyen AKP şefleri yabancı finansman için "doğu" ve Çin vurguları yaparak Batılı emperyalistlere sözde "Size bağlı değiliz" görüntüsü yaratmaya çalışsa da, AB ve ABD merkezli tekellerle işbirliğini geliştirme çabalarına devam ediyor.

Bunun yanı sıra, sermaye de aynı yönde yeni hamleler yapıyor. Bu kapsamda 17 Ocak'ta ABD'de başlayan ve iki gün süren "New York Turkey Day" adlı zirveye Borsa İstanbul'da işlem gören Türkiye merkezli 5'i banka 13 şirket katıldı. Zirveye katılanlar arasında Akbank, Garanti Bankası, Yapı Kredi, Vakıfbank ve Türkiye Sınai Kalkınma Bankası ile Koç Holding, Şişecam, Anadolu Grubu, MLP Care, Mavi Giyim, Yataş, Bizim Topcan ve Lokman Hekim de yer alıyor.

Avusturya merkezli yatırım bankası Raiffeisen Centrobank tarafından düzenlenen zirveye, Amerikan merkezli fonlar da katıldı. Varlıkları 3 trilyon doları aşan 30 ABD fonunun katıldığı belirtilen organizasyonla ilgili konuşan Raiffeisen Centrobank Satış Direktörü Özgür Güyüldar "Organizasyonda 190 civarında birebir toplantı için güzel bir platform oluşacak. Toplantılarla birtakım olumsuzluklar sonucunda azalan yatırımcı ilgisinin artmasını bekliyoruz" ifadelerini kullandı.

Öte yandan TÜSİAD Almanya Ağı 15 Ocak'ta Almanya'ya ziyaret gerçekleştirdi. Türkiye-Almanya Ekonomik ve Ticari Ortaklık Komitesi (JETCO) çerçevesinde kurulacak, Almanya sermaye örgütü Alman Sanayi Federasyonu (BDI) ile TÜSİAD'ın eş başkanlığını yürüteceği Sanayi İşbirliği Ortak Çalışma Grubu için ön hazırlıkların yapılacağı ifade edildi. İki günlük ziyarette heyetin ayrıca, çeşitli bürokratlar, siyasi partiler ve sermaye örgütleriyle görüşmeler yapacağı kaydedildi.

Adaletsiz bir düzende adil seçim olabilir mi?

Yerel seçimler ülke gündemini işgal etmeyi sürdürüyor. İktidarı ve muhalefetiyle sermaye partileri 31 Mart'ta yapılacak yerel seçimlerin işçi ve emekçiler için bir kez daha kritik bir viraj, hatta son dönemeç olduğunu anlatıyorlar. Kendi tabanlarını, yapabilirse karşıt partilere oy verenleri ikna etmeyi hedefleyen politikaları hayata geçiriyor, buna uygun adaylarını kürsülere çıkarıyorlar.

AKP ve "cumhur"un başı Erdoğan "bay Kemal"le başlayıp bilindik "ey Ce-HaPe"li söylemlere yönelirken, CHP bu seçim yarışına da yine sağ kulvardan katılıyor.

Sermaye partileri kendi aralarında seçim ittifaklarını sağlamlaştırmaya çalışırken, on milyonlarca "seçmen" için ise bu seçimler daha baştan tartışmalı ve şaibelidir. Ortaya çıkan ilk göstergeler bile, bu seçimlerde de, seçtirenin sandıklara oy pusulası atanlar olmadığını ortaya çıkarmıştır. Kimsenin şeffaflığına inanmadığı bir orta oyunu daha 31 Mart günü hayata geçirilecektir.

Kullanılmayan metruk binalara ya da evlere sığdırılan binlerce "seçmen", konukevlerinde ikamet ettiği varsayılan binlerce kolluk personeli "seçmen" vb., sahtekarlıklar şimdiden gün yüzüne çıkmış bulunmaktadır. Öte yandan, binlerce insan da yaşamıyorlarmış gibi yıllarca ikamet ettikleri evlerden silinebilmiştir. Ya da, insanları sağlıklı ve uzun bir yaşamdan mahrum edenler, sıra oy vermeye gelince 150 yaşında seçmen yaratabilmektedirler. Bu şekilde binlerce "seçmen" olduğunu seçimler sayesinde

öğrenmiş olduk. Yaşamayanların mezarlarından çıkartılarak oy kullandırıldığı bir ülkede elbette bunlar şaşırtıcı değildir. Ahırlarda, viraneye dönmüş binalarda binlerce insan resmi kayıtlarda yaşıyor gösterilmektedir.

İşin aslı, buralar bu düzenden çıkarılanların, haramzadelerin, sermaye sınıfının ve onların siyasetçilerinin yoksulları layık gördüğü yerdir. Sabancıların Malta vatandaşı olmasını normal karşılayanlar, seçmenlerini ahırlarda olmasa bile viraneye dönmüş binalarda yaşatmakta, eğer savaşlarda ve iş cinayetlerinde öldüremezlerse onlara sefil bir yaşam şansı tanımaktadırlar.

Tüm bu tuhafıklar artık olağan hale getirilmiştir ve on milyonlarca insan buna alıştırmaya çalışılmaktadır. İşin tuhaf yanı, Erdoğan'ın da tam bir arsızlıkla bu durumdan şikayetçi olmasıdır. Seçmen kütüklerinden silinen insanların açığa çıkmasını, hilenin deşifre edilmesini kendi lehlerine kullanmak için mağduriyete yatmakta, bunların kendilerini alt etmek için yapılan usulsüzlükler olduğunu söyleyebilmektedir. Düzenin sözde muhalefeti ise sürekli şikayet edip, her defasında izin vermeyeceğiz demelerine rağmen, engellemedikleri bu seçim hileleriyle dolu sandıkları tek kurtuluş yolu olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

Çalmada ustalaşmış olanların hünnerlerini bu seçimlerde de göstermeleri kimseyi şaşırtmayacaktır. Tıpkı servet ve sefalet arasındaki uçurumun gittikçe büyümesi, zenginler ile yoksullar arasındaki eşitsizliklerin daha da artması gibi.

Tüm bunlara rağmen işçi ve emekçilerin umutları ısrarla seçim sandıklarına kilitlenmek istenmektedir. Oysa, kendilerini sefalet itenlerin seçim hileleriyle bağ edemeseler de, onları seçim sandıklarında yenemeseler de, emekçilerin yine de kazanmaları mümkündür.

Emek ve sermaye arasında süren bu kavga, kavganın başladığı yerde, sömürünün yaşandığı yerde kazanılır. Bu nedenle mücadele seçim sandıklarında değil, üretim alanları ve sokaklarda verilmelidir. Zira üretim alanlarında iki ayrı sınıf tüm çıplaklığıyla karşı karşıyadır. Bir tarafta açlık ve yoksulluk sınırının altında, en kötü koşullarda çalışanlar, "ahırlarda" yaşayabileceği düşünülenler vardır. Diğer tarafta ise işçilerin ürettiklerine el koyarak zenginleşen kapitalistler vardır. Sokakta da bu iki sınıf karşı karşıya gelmelidir. Bu gerçeği en kolay gölgeleyen ise seçim sandıklarıdır.

Aslında en büyük hile, asıl adaletsizlik, toplumsal yaşamda hiçbir biçimde eşit olmayan sermaye sınıfı ile işçi sınıfını seçimler yoluyla aynı sandıklarda, aynı düzen partilerinde yan yana getirmeye çalışmaktır. Onlara bu sömürü düzeni içinde bir seçenek sunmak, geleceğini bu kapitalist düzene hapsedmektir. Özcesi, yoksulları ahırlarda yaşıyor göstermek ile onları tüm bu ve diğer haksızlıklarla dolu düzene layık görmek arasında temelde fark yoktur. Bu düzeni aşmayı hedeflemeyen her "seçenek", ancak daha çok baskı, daha çok sömürü ve yıkım sayesinde ayakta durabilen bu sistemin ömrünü uzatmaya hizmet edecektir.

Bir kez daha seçim hileleri devrede

AKP iktidarının son birkaç seçimdir özellikle devreye koyduğu seçim hileleri önümüzdeki yerel seçimler için de devreye girdi.

Son olarak İğdır merkezde bulunan 38 odalı polis evine 374 seçmenin kayıtlı olduğu ortaya çıktı. Resmi olarak sadece 7 kişinin bu adreste ikamet ettiği belirtildi.

İstanbul Beyoğlu'ndaki Cihangir'de ise bir taksi durağı, boş bir bina ve 4 katlı bir binanın 5. katına "seçmen" kaydedildiği açığa çıktı.

Cihangir'deki Havyar Sokak'ta bulunan 48 numaralı binada oturan bir kişinin işlem yapmak için gittiği muhtarlıkta, 5. katta oturanların kendisine sorulması üzerine binanın olmayan 5. katına seçmen kaydedildiği ortaya çıktı.

Yine bölgedeki bir taksi durağının bulunduğu alanda olmayan bir binanın görüldüğü ve burada da gerçekte var olmayan seçmenlerin kaydedildiği öğrenildi.

Üsküdar'daki Selimiye Mahallesi'nde ise inşaatı süren ve boş olan bir binada 43 seçmenin kayıtlı olduğu belirlendi. Yanı sıra bu bölgedeki 90-100 metre karelik binalarda, seçmen kayıtlarına göre onlarca farklı soyadlı insanın kaldığı yer alıyor.

Urfa'nın Halfeti ilçesinde ise yine boş ve kullanılamaz halde olan binalarda ikamet edenlerin görüldüğü öğrenilirken, kayıtlı görünen kişilerin hepsinin 18 yaşından büyük olması dikkat çekti. İlçeye bağlı Saylakkaya mahallesinde ise 550 olan seçmen sayısının 736'ya çıktığı belirtildi.

Öte yandan CHP'nin Bilgi ve İletişim Teknolojilerinden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Onursal Adıgüzel'in başkanlığındaki ekip tarafından seçmen listelerinde yapılan incelemede skandal örnekler rastlandı. Birçok ilçede yeni seçmenlerin ortaya çıktığı görülürken 1854 doğumlu ve 165 yaşındaki Ayşe Ekici adlı bir kişinin ilk kez oy kullanacağı belirlendi, soyadları olmayan 148 yaşındaki Ayşe ve 149 yaşındaki Zülfü isimli kişilerin de listelerde yer aldığı belirlendi.

Sermayenin 2019 yılı için “yüksek beklentisi” ve kaygıları

Koç Üniversitesi ile TÜSİAD'ın işbirliğiyle oluşturulan “Ekonomik Araştırma Forumu” tarafından “2019 Yılı Türkiye Ekonomisi” başlıklı konferans 11 Ocak'ta düzenlendi. Konferansa, TÜSİAD sermayedarları ve ekonomistlerinin yanı sıra ekonomi yazarı Uğur Gürses, akademisyen Prof. Selva Demiralp ve Hazine Bakanlığı eski müsteşarı Mahfi Eğilmez de katıldı. Türkiye kapitalizminin içerisinde bulunduğu krizin farklı yönleriyle ortaya koyulduğu konferansta, sermayenin 2019 yılı beklentileri ve kaygıları üzerinde duruldu.

TÜSİAD'IN BEKLENTİLERİ VE “5 ÖNERİ”Sİ

Konferansın açılışını yapan TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik, sermaye açısından zorlu geçtiğini söylediği 2018'den sonra 2019 için büyük beklenti içerisinde olduklarını dile getirdi. “Bu yüksek beklentilerin gerçekleşmesi için ekonomimizin bir çıpaya ihtiyacı var. Bu çıpa, güçlü kurumlar ve kural temelli politika yapımıdır” diyen Bilecik, “güçlü ekonomi için 5 öneri” diye sıraladığı başlıkların ilkinde de aynı vurguda bulundu. Ayrıca “serbest piyasa ekonomisinden taviz verilmemesi”, “yatırım ortamının iyileştirilmesi için hukukun üstünlüğü ve yargı bağımsızlığı” maddelerinin yer aldığı “5 öneri”den diğerlerini, “Yapısal reformlar ile ekonomimizin verimliliğinin ve rekabet gücünün artırılması” ile “AB ile ilişkilerin güçlendirilmesi ve Gümrük Birliği'nin modernizasyonu” oluşturdu.

BORÇLULUK, KREDİ KRİZİ VE “AHLAKİ ÇÖKÜNTÜ”

Sermayenin “reel sektör” kesiminin geçmişle kıyaslanamayacak seviyedeki borçlarına dikkat çeken ekonomist Uğur Gürses, ciddi bir kredi krizi yaşandığının altını çizdi. 2001 krizinde “Anadolu sermayesi”nin bu kadar borçlu olmadığını, reel sektörün 10 yıl öncesine göre de yüzde 35 daha fazla borçlu olduğunu belirten Gürses “Nisan'dan bu yana bankacılık kesiminde mevduat azalıyor. Bankacılık kesimine baktığımızda 20 milyar dolar çıkış oldu. Bu para borç ödemeye gitmiş olabilir, yastık altına konmuş olabilir, yurtdışına gitmiş olabilir. Faiz artışı bile dönüşü sağlayamadı” dedi. Karşılıksız çeklerin sonradan ödenme durumunun yüzde 30'lardan yüzde 5'e düştüğünü aktaran Gürses, ekonominin “ciddi bir kredi krizi” ile karşı karşıya olduğunu söyledi.

AKP iktidarının “önlemlerinin” yetersizliğine de işaret ederek “Ekonomi politikası ‘bize bir şey olmaz’ şiarı ile yürütülüyor” diyen Gürses, krizi “suların çekilmesi”ne benzeterek ekonomi yönetimini “Sular çekildi ve biz mayosuzuz” diye eleştirdi. Ayrıca Merkez Bankası'nın son yıllardaki yetersiz müdahalelerine değinen Gürses, vergi indirimi ve borç aflarının “seçim yatırımı” olduğunu, “piyasa dışı önlemler”in yaygınlaştığını belirtti. Bu durumu “ahlaki çöküntü” olarak değerlendiren Gürses, hukukun üstünlüğü ve adaletin kaybedilmesi nedeniyle “mülkiyet kaygısı” bulunduğu da işa-

ret etti.

“REEL SEKTÖR KRİZDE, BANKACILIK DA ETKİLENECEK”

Mahfi Eğilmez, talepteki gerilemeye dikkat çektiği konuşmasında, ekonominin 4. çeyrekte ve 2019 yılında da ilk 6 ayda küçülmesini beklediğini ifade etti. Türkiye kapitalizminin reel sektör krizi içerisinde olduğunun altını çizen Eğilmez, bunun bankalara da yansıdığını ifade ederek bankacılık sektörünün bu krizden kendisini kurtarmasının çok zor olduğunu dile getirdi. AKP iktidarının ekonomideki “kürsüz hamlelerini” eleştiren Eğilmez, “Bir ülke, vatandaşına yabancı parayla tahvil satar mı? Bu ciddi bir hukuk hatası. Kredi kartlarına gelen aflar kalıcı etkiler yaratıyor. İnsanlar ödememeye başlıyor. Bir İngiliz atasözü ‘kurallar ahmaklar uysun diye yapılır’ der. Hepimiz ahmak yerine konuluyoruz. Hukuk ve eğitim sistemini düzeltmediğiniz sürece ekonomiyi düzeltemeyiz” diye konuştu.

Koç Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nde akademisyen Prof. Selva Demiralp ise Türkiye kapitalizminin gidişatını yoldan çıkan arabaya benzeterek önce direksiyon hakimiyetinin kazanılması gerektiğini öne sürdü. “Bu kadar yüksek döviz borcu olan Türkiye’de kur şokunun şirketleri ne kadar etkilediğini bilmiyoruz” diyen Demiralp, Merkez Bankası'nın önceliğinin faizleri düşürmek değil, enflasyonu düşürmek olması gerektiğini belirtti.

Bazı gıdalarda gümrük vergileri sıfırlandı

Türkiye kapitalizmi, derinleşen kriziyle birlikte ithalat bağımlılığını pekiştirecek hamlelerine bir yenisini ekledi. AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın kararıyla buğday, arpa, mısır, pirinç, kuru baklagillerde ithalatın önü açıldı. Ayrıca, domates konservesi ithalatı için de 31 Mayıs 2019 tarihine kadar gümrük vergisi sıfırlandı. Bir diğer kararla da çeşitli plik ürünlerinin gümrük vergileri düzenlendi.

16 Ocak tarihli Resmi Gazete’de ithalat hamlesiyle ilgili üç karar yer aldı. 649 sayılı “Hububat ve Bakliyat İthalatında Tarife Kontenjanı Uygulanması Hakkında Karar” başlığıyla yayımlanan karara göre, Toprak Mahsulleri Ofisi’ne (TMO) buğday, arpa, mısır, pirinç ve kuru baklagil için ithalat yetkisi verildi. 1 milyon ton buğday, 700 bin ton arpa, 700 bin ton mısır, 100 bin ton pirinç ve 100 bin ton kuru baklagil için gümrük vergisi sıfırlanmış oldu.

Gazetedeki 650 sayılı “Bazı Ürünlerin İthalatında Tarife Kontenjanı Uygulanması Hakkında Karar” başlıklı düzenlemeyle, domates konservesinin ithalatı için 31 Mayıs’a kadar gümrük vergisi sıfırlandı. Kararın 4. Maddesi’nde, 25 bin tonluk kotanın uygulanacağı gümrük tarifesinin, domates konservesini “salça üretiminde hammadde olarak kullanan sanayiciler” için geçerli olduğu da ifade edildi.

Resmi Gazete’deki 651 sayılı “İthalat Rejimi Kararına Ek Karar” başlıklı düzenlemede de çeşitli plik ürünlerinin ithalatı için yeni gümrük tarifeleri belirlendi. AB, EFTA ülkelerinin yanı sıra İsrail, Makedonya, Bosna-Hersek, Fas, Filistin, Tunus, Mısır, Gürcistan, Arnavutluk, Şili, Sırbistan, Karadağ, Morityus, Moldova, Faroe Adaları, Güney Kore, Malezya, Singapur’a yüzde 0 gümrük vergisinin uygulanacağı düzenlemeye göre, diğer ülkeler için bazı ürünlerde yüzde 5, bazılarında yüzde 8’lik ek tarife belirlendi.

Ek olarak kuru soğanda da gümrük vergisi 28 Şubat’a kadar sıfırlandı.

Ticaret Bakanlığınca yürütülen kararın, “kuru soğan fiyatlarındaki artışın önüne geçilmesi, iç piyasa fiyatlarının makul seviyelerde tutulması ve spekülasyon fiyat hareketlerine meydan verilmemesi amacıyla ekim dönemi de dikkate alınarak uygulanacağı” öne sürüldü.

“Hapiste kalamaz” raporları yok sayılıyor...

Hasta tutsaklar katledilmeye çalışılıyor!

İnsan Hakları Derneği'nin Mart 2018'de güncellediği hasta mahpus listesine göre, ağır hasta durumda 401 tutuklu ve hükümlü bulunuyor. Ağır hasta mahpusların neredeyse tümünün devlet hastanelerinden aldıkları “hapiste kalamaz” yazılı raporları var.

Ne var ki bu raporlar hasta tutuklu ve hükümlülerin serbest bırakılmalarına yetmiyor. Daha doğrusu Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü bu raporları dikkate dahi almıyor. İlle de Adli Tıp Kurumu (ATK) raporu istiyor. Bu istek yazılı prosedüre uygun bir istek olabilir. Fakat bunun için gerekli prosedürün tamamlanması, bizzat ATK raporu isteyen Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü ve onun bağlı olduğu Adalet Bakanlığı'nın yükümlülüğü altındadır. Oysa Adalet Bakanlığı bu yükümlülüğü yerine getirmediği gibi bir de engel oluyor.

Örneğin Kemal Gömi daha önce ölüm orucu direnişindeyken, o zaman bütün direnişçilere yapıldığı gibi, direnişi kırmak amacıyla ATK adına iki doktor kaldığı hapishaneye ya da hastaneye giderek “hapiste kalamaz” raporu vermişti. Ama yeniden hapse giren Kemal Gömi ATK'ya götürülüyor. ATK'ya götürülmesi için Gömi açlık grevine girmişti. Yine de götürülmedi. Kemal Gömi'nin devlet hastanesinden aldığı “hapiste kalamaz” raporu var. Kemal Gömi ATK'ya götürülmeyen ne ilk ne de son ağır hasta tutsak. ATK'ya götürülmeyen onlarca ağır hasta tutsak

var.

Abdullah Kalay da Gömi'yle aynı durumda. Ölüm Orucu direnişçisi olan Kalay'a öncesinde ATK “hapiste kalamaz” raporu verirken, aynı ATK sonra hapiste kalabileceği kararı verebildi. Bu tıbben mümkün değil ama siyaseten gerçek oluyor.

ATK RAPORU BİLE HASTA TUTSAĞIN SERBEST BIRAKILMASINA YETMİYOR

ATK'ya götürülen tutsaklara da ATK tıp etiğiyle değil, politik bir düşmanlıkla davranıyor. İleri derecede kanser hastalarına bile “hapiste kalabilir” raporu veriyor.

Buna rağmen ATK'dan “hapiste kalamaz” raporu alan hasta tutsaklar var. Bunlardan biri Menemen R Tipi Hapishanesi'nde tutulan Ergin Aktaş. Her iki eli olmaması nedeniyle ATK tarafından daha önce 3 kez “hapiste kalamaz” raporu verilmesine rağmen serbest bırakılmayan hasta tutsak Ergin Aktaş'ın tahliye talebi, 2018 Ocak ayında, bir kez daha “Toplum güvenliği bakımından tehlike oluşturacağı” gerekçesiyle reddedildi.

Aktaş için Anayasa Mahkemesi'ne (AYM) gidildi. AYM Aktaş'ın hapiste kalacağına hükmetti. Ardından Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) gidildi. AİHM de AYM benzeri karar verdi. Sonuç olarak ATK'nın “hapiste kalamaz” raporları bile Aktaş'ın serbest bırakılmasına yetmedi.

Aktaş Menemen R Tipi Hapishanesi'nde tek başına tutuluyordu. Aynı hapishanedeki Exmede Xemi de tekerlekli sandalyede olmasına rağmen tek başına tutuluyordu. Ancak açlık grevi eylemi sonrasında aynı hücreye alındılar. Bütün hukuksuzluklara rağmen Ergin Aktaş yoldaşlarıyla aynı hücrede olmaktan mutlu ve dimdik ayakta.

HASTA MAHPUSLARI ÖZGÜRLEŞTİRECEK TEK GÜÇ KAMUOYUNUN EYLEMLİ DUYARLILIĞIDIR

Sonuç olarak ağır hasta tutsakların serbest bırakılmamaları tümüyle faşizan bir politikanın sonucudur. Sermaye devletinin hasta tutsakları sürece yayararak katletmek gibi bir politikası var. Ama politik basınç yapıldığında, Güler Zere gibi ölümün kıyısında olan tutsaklar serbest bırakıldı. Daha uygun bir ifadeyle serbest bırakıldı. Fakat kitle desteği olmadan ağır hasta tutsakların tedavi hakları gasp edildiği gibi, tutsaklar ATK'ya bile götürülüyorlar. Götürülseler bile “hapiste kalamaz” raporu verilmiyor. Dahası tutsaklar ATK'dan “hapiste kalamaz” raporu alsalar bile serbest bırakılmıyorlar.

Bu açık bir şekilde gösteriyor ki hasta tutsakları serbest bırakacak olan güç, sermaye devletinin yasal prosedürü değil, başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumsal mücadele dinamiklerinin eylemleriyle duyurulabilir.

Tecrite karşı açlık grevi sürüyor

Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması talebiyle 7 Kasım gününden beri açlık greviden olan HDP milletvekili Leyla Güven'in açlık grevi sürerken birçok hapishanede de 226 kişinin katılımıyla süresiz-dönüşümsüz açlık grevleri gerçekleştiriliyor.

Açlık grevinin 64. günü olan 10 Ocak'ta Güven'in sağlık durumuna ilişkin HDP milletvekili Ayşe Acar Başaran tarafından şu bilgiler paylaşıldı: “Açlık grevinin geldiği aşama ve yattığı sonuçlar itibariyle, Leyla Güven artık su dahil sıvı alamıyor. Güven, avukat görüş yeri, bulunduğu koşu ya yakın olmasına rağmen avukat görüşüne çıkamıyor. Yaklaşık 15 kilo kaybı yaşayan Leyla Güven, ihtiyaçlarını tek başına karşılayamıyor, tek başına yürüyemiyor. Konuşma zorluğu, ses ve görüntüye duyarlılık, bilinç bulanıklığı gibi sorunlar yaşamaya başlayan Leyla Güven'in durumundan cezaevi yönetimi de, iktidar çevreleri de haberdar.”

Güven'e destek için çeşitli eylemler gerçekleştirilirken 10 ve 12 Ocak'ta HDP Diyarbakır il binasından çıkarak Güven'in bulunduğu E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne doğru yürüyen kitleye saldıran polis, çok sayıda kişiyi darp etti. 13 Ocak günü HDP ve DBP Batman il örgütlerinin HDP il binasına yapmak istediği yürüyüşe de polis saldırdı. Polisin saldırısında HDP'nin Batman Belediyesi için eşbaşkan aday Sabri Özdemir gözaltına alındı. Saldırı sonrasında kitle HDP il binasına geçerken polis binayı da ablukaya aldı.

Öte yandan Öcalan, 12 Ocak günü kardeşi Mehmet Öcalan ile görüşürken Leyla Güven bunun yeterli olmadığını, tecritin kalkmadığını ifade ederek açlık grevini sürdürceğini duyurdu. “Bu görüşmeyle tecrit kalkmış değil” diyen Güven, Öcalan'ın ailesi, avukatları ve siyasi heyetlerle görüşebilmesini istedi.

Açlık grevini sürdüren tutuklular adına da Deniz Kaya tarafından yapılan açıklamada, Öcalan'ın kardeşiyle görüşmesi için “direnişimizin kapsamı açısından yeterli görülmediği aynı zamanda yapılan görüşme tecridin sona erdiği anlamına gelmediği anlaşılmalıdır” denilerek “görüşmelerin sadece aileyle sınırlı tutulmaması, sürekliliğinin sağlanması ve özgür yaşam ve çalışma koşullarının oluşturulması” taleplerinin karşılanması istendi.

AKP iktidarı 'büyük yalanlar'a muhtaç!

Nazilerin propaganda politikasını taklit eden AKP-saray rejimi, "büyük yalanlar" üretme telaşına düşmüş görünüyor. Bu kaba ahlaksızlık yeni olmamakla birlikte son dönemde iyice ayyuka çıktı. Yalan üretme makinesi olan yandaş medyanın 7/24 yayınları yetersiz kalmış olmalı ki, büyük yalanları "büyük reis" piyasaya sürmeye başladı.

Nazilerden feyz alan bu dejenera zihniyet, kendi icraat ya da sıfatlarını karşıtlarının üstüne atmaya çalışıyor. Yalan büyük olduğunda, "büyük şef" tarafından pazara sürülmesi eşyanın tabiatına uygun. Aslında bu taktik dinci gerici akımların alamet-i farikasıdır. Örneğin AKP'den İŞİD'e bütün dinci akımların söylem ve icraatlarında iğrenç bir mezhepçilik var. Ama buna rağmen her zaman karşıtlarını mezhepçilikle suçlarlar. Saray rejimi bu aynı taktiği işi ifrata vorduracak şekilde kullanıyor.

Son birkaç günde AKP'nin büyük şefi üç büyük yalan sürdürdü piyasaya. Her biri diğerinden rezil bu yalanların peş peşe piyasaya sürülmesi, rejimin ciddi bir sıkışma içinde olduğuna işaret ediyor. AKP karşıtı olan toplumun yarısından fazlası bir yana, dinci/şoven iktidarı destekleyen toplum kesimlerine bile vaat edecek bir şeyi kalmamış olmalı ki, büyük yalanlardan medet umarak destekçi kitlesinin dağılmasını engellemeye çalışıyor.

Bunlardan biri, AKP iktidarı döneminde Türkiye'de medyanın özgürleştirildiği yalanı... Bu büyük yalana avanaklar bile kahkahayla güler. Zira medyanın %95'i

saray beselemesi tetikçilerden müteşekkildir. Muhafız gazetecilerin çoğu ya hapiste ya hapse girip çıkmıştır. Sosyal medyadaki paylaşımları takip eden saray rejimi, 70 bini aşkın kişi hakkında soruşturma açmış, bine yakın kişiyi hapse atmıştır. 7/24 yalan, çarpıtma haber/program yapan, her tür ahlaki ve insani değerden yoksun iktidar borazanı bir "medya ordusu" var. Saray rejiminin "özgür medyası" da böyle oluyor demek...

İkinci büyük yalan, türbanlı AKP'li zengin kadınların doğum gününü kutlayan oyuncu Deniz Çakır ve arkadaşlarını taciz etmesi üzerine yaşanan olay etrafında örüldü. AKP şefi utanıp sıkılmadan dünyaya bu yalanı ilan etti. Tacizde bulunan zengin/küstah AKP'li kadınlar olmasına rağmen, "mağdur türbanlı kadınlara" siper olan Tayyip Erdoğan, modern

yaşamı benimsemiş olan toplum kesimlerini faşistlikle suçladı. Aynı konuşmada kendisine Mozart dinlemeyi öneren gazeteci Yılmaz Özdil'i de hedef alan AKP şefi, kendisini Mozart'ı dinlemeye zorlamanın faşistlik olduğunu vaaz etti.

Bunların devamında bir de "mağdur olan biziz" yalanı piyasaya sürüldü ki, bu da büyük şefin 'şanına' yakışan 'muhteşem' bir yalan. Yüz binlerce AKP üyesinin seçmen kayıtlarında adlarının bulunmadığını iddia eden büyük şef, "asıl mağdur biziz!" diye vaaz ediyor.

7 Haziran 2015 seçimlerinde hezimate uğrayan iktidarın başı, ondan sonra gerçekleşen iki seçimle 16 Nisan referandumunu kan dökerek, hırsızlıkla, silahlı tehditle kazanabildi. Örneğin 24 Haziran seçimlerinde 10 milyon oyla oynadığı Bilgisayar Mühendisleri Odası ta-

rafından yapılan araştırmayla belgelenip yayınlandı...

Danışmanlar ordusunun katkılarıyla büyük yalanlar imal eden AKP-saray rejiminin büyük şefi, "olağan" koşullarda gerçekleşmesi durumunda yerel seçimlerde hezimate uğrayacağını biliyor. Hakaret ettiği toplumun yarısından fazlası bir yana, AKP'ye oy verenlere bile doğru dürüst söyleyecek sözü kalmayan bu rejimin, destekçilerini motive etmek için elinde kala kala büyük yalanlar kalmıştır.

Destekçilerini yalanla besleyen/motive eden, muhaliflerini zulmün kamçısıyla ezmeye çalışan/susturmak isteyen bir rejim çoktan miadını doldurmuş demektir. Anda yaşayan karanlık geçmişi temsil eden bu rejime ve onun arkasındaki kapitalist sınıflara uygun tek yer var; o da tarihin çöplüğüdür.

Örgütlüsek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şey!

İşçi sınıfının örgütsüz ve sınıf bilincinden uzak olduğu günümüz koşullarında AKP iktidarı, krizi fırsata çevirerek, topluma ve sınıfa dönük saldırılarını yoğunlaştırıyor. Devletin tüm kurumlarını tekeline alan AKP şefi Tayyip Erdoğan bu saldırganlığın başını çekiyor ve pervasızlıkta sınır tanımıyor. İşçi sınıfıyla alay edercesine grevsiz bir ülke yarattıklarından söz ediyor. Nitekim 16 yıllık iktidarı boyunca toplam 16 grev yasaklanmıştır. Bu grevlerin 7'si OHAL sürecinde yasaklanmıştır. Son olarak da İZBAN işçilerinin grevi yasaklandı.

Erdoğan hükümeti sermayeye ne denli hizmet aşkıyla dolu olduğunu sadece grev yasaklarıyla göstermiyor. Kriz koşullarında teşvik adı altında pat-

ronlara yaptıkları kıyaklar da bu hizmet aşkının ifadesi oluyor. Keza ekonomik krizin yarattığı sarsıntı sonucu iflas eden fabrikaların patronları kârla fabrikalarını kapatırken, bedeli yine işçi ve emekçilere ödettiler. İşçi ve emekçiler gün geçtikçe daha fazla yoksulluğa ve açlığa sürükleniyorlar. Kısacası sermaye iktidarı, ekonomik krizin bedelini daha önceki krizlerde olduğu gibi işçi ve emekçilere fatura etmeye devam ediyor.

Toplumun en ileri kesimlerine dönük saldırılar da sınıfa dönük saldırılardan

ayrı değildir. En ufak sebeplerden dahi artık tutuklamalar gerçekleştiriliyor. Örneğin Erdoğan hükümetinin uykularını kaçırarak Haziran Direnişi'ne dönük tekrardan soruşturma açılıyor. Sosyal medya hesaplarından paylaşımlardan kaynaklı insanlar tutuklanıyor.

Toplumun üstüne karanlık bir bulut gibi çökmüş olan Erdoğan hükümetinin korkuları boşuna değildir. Zorbalar ilerci ve devrimcileri tutuklayarak bu ülke topraklarında direnme geleneğini ortadan kaldıramayacaklardır. Teslim almak

adına ne kadar baskı uygulansa, ne kadar saldırı gerçekleştirilse de devrimciler bu zamana kadar teslim olmadılar ve olmayacaklar.

Ekonomik, sosyal, politik saldırılarla yüklü bu karanlık bulutun dağıtılması için örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz. Karanlığı parçalayacak olan örgütlü mücadeledir. Krizlerin ve saldırıların bedelini ödememek için yaşamın her alanında örgütlenmeliyiz. Erdoğan ve müritleri, işçi ve emekçilerin örgütlü bir güç olmasından, devrimcilerin mücadeleyi büyütmelerinden korkmaktadırlar. Çünkü onlar da biliyorlar ki örgütlüsek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şey.

D. ZEYNEL

Tekstil işkolunda TİS sürecine giderken...

İşbirlikçi-ihanetçi sendikal anlayış aşılmalı zorundadır!

Tekstil sektöründe Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci yaklaştı. 10 bini aşkın işçiyi kapsayan ve sektörde çalışan geniş örgütsüz işçi kitlesini de dolaylı olarak ilgilendiren sözleşme sürecinde TTİS (Türkiye Tekstil İşverenleri Sendikası) ile üç sendika (TEKSİF, Öz İplik-İş ve DİSK Tekstil Sendikası) arasında görüşmeler gerçekleşecek.

Türkiye’de temel işkollarından biri olan tekstil sektöründe çalışan işçilerin ağırlıklı bir bölümü örgütsüz. Kayıtlı işçileri sayısının 2 milyon olduğu bu sektörün örgütsüzlüğünde, sektörün yapısı ve sermayenin politikaları ile birlikte uzlaşmacı-ışbirlikçi sendikal yapı özel bir rol oynuyor.

SEKTÖRDEKİ MÜCADELE BİRİKİMİNE RAĞMEN!

Türkiye’de sınıf hareketinin yükseliş içinde olduğu 1978-79 yıllarında tekstil işçileri de mücadelenin bir bileşenidir. Tek tek fabrikalarda grev ve direnişlerin yanı sıra, 1980’in Eylül ayında 40 bin tekstil işçisi grevedir. 11 Eylül günü toplu sözleşme anlaşma sağlanmasına rağmen, dönemin TİSK ve aynı zamanda Tekstil İşverenleri Sendikası Başkanı Halit Narin, sözleşmeyi imzalamayı bir gün daha uzatır. 12 Eylül’de gerçekleşen darbe ile, tekstil işçileri ile tüm işçi sınıfının kazanımları gasp edilir.

Halit Narin’in bu süreçte dediği gibi, artık “gülme sırası” kapitalist patronlardadır. Grevler ezilir, sendikalar kapatılır, ücretler ve sosyal haklar gasp edilir, yasalar kapitalist patronların çıkarlarına göre düzenlenir.

İşçi hareketinin yeniden canlandığı süreçte, deri işçileri dışında tekstil işçilerinin hareketliliğinden bahsedilemez. ‘90’lı yıllarda kamu işletmesi olan ve özelleştirilen Sümerbank dışında aktif bir direniş yaşanmaz. 2000’lerde ise yoğun emek sömürüsü ve ağır çalışma koşullarına karşı pek çok işletmede hak alma eylemi ve direniş gerçekleşir. ‘96 yılında Antep Ünalı’da, 2012’de Antep Başpınar OSB’de, 2007’de Mersin Serbest Bölge’de olduğu gibi, sendikalardan bağımsız olarak bir dizi işletmeden binlerce işçinin katıldığı fiili eylem ve direnişler yaşanır. İşkolundaki sendikalar tarafından ilk kez kitlesel olarak 2013 yılında, grup TİS’lerinin tıkanması sonucu 8

Bu tablonun değişebilmesi, tekstil işçilerinin sendikal bürokrasiyi aşarak tabanda birliğini kurması ve tekstil patronlarına karşı fiili meşru mücadelesini yükseltmesiyle olanaklıdır. Bu başarılmadığında, 2019’da yeni bir ihanet sözleşmesine imza atılması kaçınılmaz olacaktır.

günlük grev gerçekleştirilir. 2014 yılında gerçekleşen Greif işgali ise, sendikal bürokrasinin ihanetine rağmen tekstil işçilerinin fiili meşru mücadelesinin en ileri örneği olarak sınıf mücadelesi tarihine adını yazdırır.

Tekstil işçilerinin mücadele tarihinden çok kısa kesitler üzerinden verdiğimiz örnekler, bu işkolundaki sendikaların oynadıkları uğursuz role işaret etmek içindir. Ağır baskı ve sömürüye, biriken öfke ve tepkinin zaman zaman akacak kanal aramasına rağmen, sektörde örgütlülük düzeyinin bu denli geri olmasında, sendikaların uzlaşmacı-ışbirlikçi çizgilerinin özel bir payı vardır.

İşçi sınıfının öz örgütleri olan sendikalara hâkim bürokratlar, işçi sınıfının haklarını savunmak ve mücadelesini örgütlemek bir yana, sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanları olarak hareket ediyorlar. Burjuvazi adına işçileri kontrol altında tutmaya çalışıyorlar.

Tekstil Grup Toplu İş Sözleşmeleri’ne ve son olarak 2016 yılında imzalanan sözleşmeye baktığımızda, bu yalın gerçek tüm açıklığıyla görülüyor.

2016 GRUP TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ’NDE NE VARDI?

Genelde Tekstil TİS’leri, açıklıktan ölmeyecek kadar bir ücret, kısmi sosyal haklar ve işçileri denetim altına almayı amaçlayan idari maddeleri içeriyor. 2016 TİS’i de kapitalist patronların çıkarlarına göre imzalanan TİS’lerden biri. Madde madde özetleyelim:

- Asgari ücrete yapılan zam, işçilerin talep ettiği şekilde ücretlere yansıtılmamış, kıdem farkı çok cüzi miktarlarda yapılmıştır. (0-9 yıllık işçiye 12 TL, 10-15 yıllık işçiye 15 TL, 16 yıldan fazla işçiye ise 20 TL. Yani 5 yıllık işçinin aldığı kıdem farkı 60 TL’dir.)

- Ücretlere yapılan zam ise, %5+4+4+4 oranında belirlenmiş, 2. ve 3. yıl için enflasyon farkı verilmiştir.

- Patronların isteği doğrultusunda sözleşmenin 3 yıllık imzalanması sürdürülmüştür.

- Sosyal yardımlara 3 yıl için bir seferliğine %22,84 oranında zam yapılmıştır.

- Kriz koşullarında işçi çıkarılması da

dahil olmak üzere kapitalist patronlara her türlü kolaylığı sağlayan hükümler yer almıştır.

- İkramiyelerin maaşlara mahsup edilerek ödenmesine devam edilmiştir.

- Kadın işçilerin temel talepleri yer almadığı gibi, iş yasasındaki hükümler bile (doğum yapan kadınların gece çalışmasının yasak olması) çiğnenmiştir.

- Her şeyin disiplin suçu sayıldığı idari maddeler konularak, işçinin bıçak sırtında hareket etmesi istenmiştir.

İşbirlikçi-ihanetçi sendika yönetimleri, 2016’da da kapitalist patronların çıkarlarını savunan bir sözleşmeyi imzalamışlardır. Toplusözleşme sürecinde göstermelik birkaç toplantı dışında, işçilerin “söz, yetki ve karar hakkı”nı bir kez daha çiğnemişlerdir.

Bu tablonun değişebilmesi, tekstil işçilerinin sendikal bürokrasiyi aşarak tabanda birliğini kurması ve tekstil patronlarına karşı fiili meşru mücadelesini yükseltmesiyle olanaklıdır. Bu başarılmadığında, 2019’da yeni bir ihanet sözleşmesine imza atılması kaçınılmaz olacaktır.

Hak-İş: Sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanı

Sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanı olan Hak-İş konfederasyonunun şefi Mahmut Arslan, taşerondan kadroya alınan işçilerin zam taleplerini dile getirirken dahi bu gerçeği ortaya koymaktan hiçbir sakınca duymadı.

İşçilerin huzursuzluklarının ve taleplerinin karşılanmamasının yerel seçimlerde AKP'nin başına bela olacağı kaygısıyla hareket eden Arslan, AKP şeflerine gönderdiği mektupta şu "uyarımı" yapıyor:

"Mahalli seçimler sürecinde olduğumuzun altını çizerek, emekçi kardeşlerimizin, bu haklı ve yerinde taleplerine olumlu bir karşılık verilmesinin önemine vurgu yapmak istiyoruz. Bu nedenle, artan enflasyon karşısında eriyen ücretlerimizde ve sosyal haklarımızda en az enflasyon oranında (yüzde 20,30) artış/zam yapılmasını yüksek müsaadelerimize arz ediyoruz."

Kuşkusuz bu durum Hak-İş'in konumunu ve hangi sınıfa, hangi siyasal anlayışa hizmet ettiğini yinelemekten öte bir anlam taşıyor. Ancak dün sermayeye gizlice hizmet ederken, bugün işçi sınıfına yönelik bu ihaneti gayet açık bir şekilde ifa ediyor.

Son yıllardaki Hak-İş pratiğine şöyle dönüp bir baktığımızda dahi bu sözde sendikandan misyonunun sermayenin çıkarları doğrultusunda hayata geçirilen veya geçirilmesi planlanan saldırıları işçi sınıfına kanıksatmak, bu saldırıları işçilerin lehineymiş gibi göstermek olduğu gayet net bir şekilde anlaşılacaktır.

*İşçi sınıfına yönelik saldırılar karşısında üç maymunu oynayan ve işçilerin bu saldırılara karşı harekete geçmesini engellemek için canhıraş bir çaba sarf eden Hak-İş, dinsel gericiliği işçi sınıfı içerisinde etkin bir konuma taşımak söz konusu olunca, miting düzenlemekten geri durmuyor. Bu anlayış Ağustos 2013'te Mısır'daki İhvan gericiliğine destek için Ankara Sıhhiye'de miting düzenleyen bileşenin bir parçası oldu.

* Hak-İş, üyelerinin Taksim 1 Mayıs'ına katılımını engellemek, hizmette kusur etmediği AKP iktidarının Taksim'e çıkarılanlar için "marjinal" söylemlerine destek vermek için her yıl farklı kentlere kaçtı. Üstelik bu mitingleri de AKP propagandalarına çeviren Hak-İş 2018 1 Mayıs'ını da Adana'da "Tek millet, tek bayrak, tek vatan, tek devlet" şiarıyla kutlayarak işçi sınıfını şovenizmle zehirlemeye devam etti.

*Tek adam diktasının hayata geçi-

rilmesi için 16 Nisan 2017'de yapılan Anayasa Referandumu sürecinde 'Evet' için çalışan Hak-İş, bu kararın çıkmasının ardından da 40 ilde 50 toplantı yaparak "millet iradesi" demagojisi yaptı. O gün "ekonomik krizlerin tarihe gömüleceğini" iddia eden Mahmut Arslan'ın bu söyleminin gerçeğe ne kadar aykırı olduğunu ise işçi ve emekçiler bizzat bugün yaşayarak görmektedirler.

* Denilebilir ki Hak-İş'in burjuvaziye en önemli hizmetleri içerisinde sermayenin çıkarlarının esas alındığı yasal düzenlemeleri işçi sınıfının çıkarına gösterme çabaları yer almaktadır.

Öyle ki bu yasaları işçi sınıfına kabul ettirebilmek için hazırlanan torba yasalarda yer alan göstermelik iyileştirmeleri "büyük kazanım" olarak işçi sınıfına yutturma gayesinde olan Hak-İş ağaları çok önemli saldırıların yasalaşmasında rol almıştır.

Bunun güncel örneği ise kıdem taz-

minatının fona devir adı altında ortadan kaldırılmak istenmesidir. Hak-İş sözde birkaç eleştiri ile işçi sınıfının çıkarlarını düşünüyormuş görüntüsü verse de Mahmut Arslan'ın, "Kıdem tazminatı fonuna sıcak bakan tek işçi konfederasyonuyuz" sözleri, gerçeği ortaya koymaya yetiyor.

*Hak-İş'in sermayeye son hizmeti ise 2019 asgari ücretine yapılan zammın ancak enflasyon farkına denk gelmesine rağmen sefalet zammını meşrulaştırmaya çalışmasıdır. Arslan, zam oranına ilişkin "mevcut ekonomik şartlarda makul kabul edilebilir" açıklaması yaparken, sarf ettiği "Bu ücret geçim ücreti değildir. Yani dört kişilik bir ailenin ihtiyacını karşılayacak biçimde belirlenmiyor. Tek kişilik bir çalışan için hesaplanıyor. Buna rağmen asgari ücret sanki geçim ücretiymiş gibi milyonlarca asgari ücretlinin duyguları ile oynuyorlar" sözleri ise yalnızca bir patron temsilcisinin ağzından çıkacak cümlelerdir.

Her gün gazetelerde cinnet, intihar, dağılan aileler, cami avlularına bırakılan çocuk haberleri görüyoruz. "Sosyal yardım"larla geçinen insan sayısı artıyor. Sosyal medya videolarında pahalılığa verilen tepkileri izliyoruz.

Bunların yanı sıra işyerlerimizde sürekli hak gaspları yaşıyoruz. Bazen uzun vadede bazen günlük olarak yediğimiz içtiğimizde kısıntıya gidiliyor. Örneğin daha evvel çalıştığım bir mutfakta sabah kahvaltı hakkı kısıtlanmış, sadece çorbaya dönüştürülmüştü. İşe başlama saati, servis saati uymuyor diye önce 30 dakika sonra 1 saat erkene alınarak işgünü uzatılmıştı.

Tabi bir de düzenin empoze ettiği "tüketim kültürü"nü ceremesini çeki-

Yeter ki isteyelim...

yoruz. "Tüketmiyorsan, ihtiyacın dışında harcamıyorsan insan değilsin" algısı sürekli yayılıyor. Özellikle düzenin ideolojik ve kültürel zehirlemesine açık olan genç ve yeni yetişen bireyler buna daha yatkın oluyorlar. Sonra da örneğin asgari ücretli bir babanın, 7.000 TL'lik telefon isteyen çocuğu ile sözde kültür çatışmasından söz ediliyor.

Kredi ve banka sektörü ile borç batağına gömülen insanlar olarak çareyi ölümden arar hale geldik. Örneğin, Samsun'daki döküm fabrikasında bir işçi

kardeşimiz kendini kazana atabiliyor. İşyerlerinde intiharlar artıyor, ki bunun örneklerine zaman zaman devletin kendi memurları arasında da rastlıyoruz. İş kazaları artıyor, zira çoğunluğu maliyetten kaçma adına gerekli donanımı sağlamayan işveren ve işçi sağlığı uygulamalarının hüküm sürdüğü bir ülkedeyiz. Şüphesiz "kaza"ların bir kısmı da tüm bu buhranlı hayatın, geçim sıkıntılarının getirdiği bunalımdan doğan dikkatsizlikten yaşıyor. Sebep ne olursa olsun sonuç işçi cinayetidir.

Saymakla bitiremeyeceğimiz toplumsal bunalımlar, insanların "ölmek en iyisi" cümlesi ile karşılanırsa da bununla çocuklarımızı bir gelecek sunamayız.

Çözüm ne, diyeceksiniz. Çözüm, sorunu üreten bozuk düzene karşı tek yumruk olabilmekte, örgütlü mücadeledir. Örgütlü mücadele deyince bir korku sarıyor bizleri, doğrudur... Ölümünden, intihardan korkmayan biz işçi ve emekçiler bu bozuk düzene dur demekten neden korkarız? Çünkü birlik değiliz. Birlikten kuvvet doğar. Bu kuvvet tüm çarpıklıkları değiştirmeye yeter. Yeter ki isteyelim!

**ANKARA'DAN KIZIL BAYRAK OKURU
BİR GIDA İŞÇİSİ**

İşsizlikte tırmanış devam ediyor

TÜİK'in çarpıtmalarına rağmen krizle birlikte işsizlikte tırmanış sürüyor. Gençler ve kadınlar arasındaki işsizlik ise başı çekiyor.

Sermaye iktidarı Türkiye kapitalizminin krizini işçi sınıfına fatura ederken işsizlikteki tırmanış sürüyor. "İstihdam seferberliği" adı altında işçi sınıfı ve emekçilerde sahte umutlar yaratılırken, bu seferberliğin patron sınıfının iş gücü maliyetlerini düşürmek için olduğu, işsizlikteki yükselişle birlikte gözler önüne serilmiş bulunuyor.

2018 Ekim ayı dar tanımlı iş gücü istatistiklerini 15 Ocak'ta açıklayan Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) verilerine göre de işsizlikteki yükseliş devam ediyor. Dar tanımlı işsiz sayısı bir önceki yılın aynı dönemine kıyasla 501 bin kişi artışla 3 milyon 788 bin kişiye çıktı. İşsizlik oranı da 1,3 puanlık artışla yüzde 11,6'ya yükseldi. Tarım dışı işsizlik oranı 1,3 puan artarak yüzde 13,6'ya çıkarken, 15-24 yaş aralığında işsizlik oranı 3 puan artışla yüzde 22,3'e çıktı. 15-64 yaş aralığında işsizlik oranı 1,4 puanlık artışla yüzde 11,9'a yükseldi.

2018 Ekim döneminde iş gücüne katılım oranında artış olurken istihdam oranlarında düşüşler göze çarptı. İş gücüne katılımda önceki yıla kıyasla 726 bin kişi artış olurken, iş gücüne katılım oranı yüzde 53,7'ye çıktı. İstihdam edilenlerin sayısında 225 bin kişi artış olsa da, istihdam oranında önceki yıla kıyasla

0,1 puanlık düşüşle yüzde 47,5'e geriledi.

Tarımda çalışan sayısı 187 bin kişi düşüş kaydederken, tarım dışı işsizlik oranı önceki yıla kıyasla 1,3 puan yükselerek yüzde 13,6'ya çıktı. Farklı sektörlerle göre istihdamın payları ve değişimleri şöyle oldu: "İstihdam edilenlerin %18,5'i tarım, %19,7'si sanayi, %6,7'si inşaat, %55'i ise hizmet sektöründe yer aldı. Önceki yılın aynı dönemi ile karşılaştırıldığında tarım sektörünün istihdam edilenler içindeki payı 0,8 puan, inşaat sektörünün payı 0,9 puan azalırken, sanayi sektörünün payı 0,6 puan, hizmet sektörünün payı 1 puan arttı."

DİSK-AR: GERÇEK İŞSİZ SAYISI 6 MİLYON 351 BİN

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Dairesi (DİSK-AR), TÜİK'in açıkladığı verileri İŞKUR'un Aralık 2018 ve SGK'nın Ekim 2018 sigortalı istatistikleri ile değerlendirdi.

DİSK-AR'ın açıklamasında bu verilerin işsizlikte krizin etkisinin giderek belirgin hale geldiğini ortaya koyduğu belirtildi.

Geniş tanımlı işsiz sayısının 6 milyon 351 bine yükseldiği, bunun yüzde 18,3 oranına karşılık geldiği ifade edildi. Aralık 2018'de işsizlik maaşı için 211 bin başvuru

yapıldığı söylendi.

DİSK-AR'ın açıklamasında şu veriler yer aldı:

-Kadın işsizliği yüzde 14,7, genç kadın işsizlik oranı ise yüzde 27,9 olarak gerçekleşti. Tarım dışı kadın işsizliği ise yüzde 18,8'e yükseldi.

-Tarım dışı genç kadın işsizliği yüzde 32,9 oldu.

-Ne eğitimde ne istihdam olan gençlerin (boşta gezer) oranı yüzde 24,7.

-Sanayi üretimi daralmaya devam ediyor. Kasım 2018 itibarıyla yüzde 6,5 oranında küçüldü.

-Ekonomide küçülme, yüksek enflasyon ve işsizliğin bir arada yaşandığı ağır bir kriz tablosu yaşanıyor.

-TÜİK Ekim ayı İşgücü İstatistiklerine göre standart-dar tanımlı işsizlik oranı yüzde 11,6'ya yükseldi. Dar tanımlı işsiz sayısı son bir yılda 501 bin artarak 3 milyon 788 bine yükseldi. Bir yıl içinde işsiz sayısındaki devasa artış işsizliğin giderek vahim bir toplumsal sorun haline geldiği gösteriyor.

-Çalışmayan nüfusun 1 milyon 579 binini iş aramayıp çalışmaya hazır olanlar oluşturdu. Bunun ise 1 milyon 127 bini kadınlardan oluşmaktadır. Ekim 2018 itibarıyla iş aramayıp çalışmaya hazır olanların yüzde 71'i kadınlardan oluşuyor."

Krizin faturası işçiye

Kütahya'da kurulu Eti Gümüş fabrikasında 3 aylık ücretleri gasp edilen ve işten çıkarılan yüzlerce işçi 12 Ocak'ta kent merkezinde eylem yaptı. Sevgi Yolu üzerinde toplanan işçiler haklarının derhal karşılanmasını istedi. Fabrikada 900 işçinin çalıştığını ve şu anda sadece 30 işçinin kaldığını ifade eden işçiler 3 aylık ücretleri ve özlük hakları gasp edilerek işten çıkarıldıklarını belirtti. Kendilerine zorla birtakım kağıtlar imzalatıldığını ifade eden işçiler muhatap olarak kimseyi bulamadıklarını da dile getirdi.

Gümüşhane'nin merkez ilçesine bağlı Karamustafa Köyü'ndeki özel bir bakır madeninde çalışan 150'ye yakın işçi 3 aylık ücretlerinin gasp edilmesini ve işten çıkarma tehditlerini protesto etti. 12 Ocak'ta Fatih Parkı'nda bir araya gelen işçilerden Ernil Karson yaşadıklarını şöyle anlattı: "Bizlere ücretsiz izin talebinde bulundular. Biz de bunu kabul etmiyoruz. Ücretsiz izni kabul etmediğimiz için de bizlere işten çıkış vermek için kâğıt gönderdiler. Kâğıtta sadece ücretsiz izni kabul edip etmediğimiz soruluyor. Bizlere çıkış vermek istiyorlar ama herhangi bir haktan yararlanamıyoruz. 3 aydır maaş alamıyoruz; geçim sıkıntısı yaşıyoruz, kredi kart borçlarımız var, faturalarımızı ödeyemiyoruz. Herhangi bir yetkilinin ilgilendiği de yok."

Tariş attığı işçilere dava açtı!

Tariş yönetimi DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için 7 işçiye işten çıkarmıştı. Yedi işçi işlerine geri dönmek için 8 Kasım'da Tariş fabrikası önünde direnişe başladı.

Tariş yönetimi işçilerin direnişin ilk günündeki eylemini bahane ederek işçilerle birlikte, Gıda-İş Sendikası Ege Bölge Temsilcisi Mazhar Uzbek, Genel-İş 2 No'lu Şube Mali Sekreteri Ümit Gültekin, DERİTEKS Genel Merkez Yöneticisi ve İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz ve Birleşik Metal-İş Sendikası Schneider Electric İşyeri Baştemsilcisi Sedat Sadak hakkında suç duyurusunda bulunarak dava açtı.

“Krizde gelir uçurumu büyüdü, maaşlarımız eridi”

Türkiye kapitalizminin her geçen gün ağırlaşan krizi karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin alım gücü yüksek oranlarda düşerken, kamu emekçileri de krizden etkileniyor. Krizin yaşamlarını nasıl etkilediğine ilişkin konuştuğumuz Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçiler, gerçek enflasyonun resmi açıklamalardan çok daha yüksek olduğuna dikkat çektiler.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Şişli Şubesi Eşbaşkanı Abuzer Aslan şunları belirtti: “Kriz hayatımızı her alanda etkiledi. Markete gittiğimizde 30 liraya doldurduğumuz bir poşeti şimdi 80 liraya dolduruyoruz. Yani yüzde 150’den fazla zamla karşı karşıya geldik. Maaşlarımıza ise yüzde 6 gibi bir zam verildi. Enflasyon farkının zam sayılmasından... Zam değil aslında enflasyon

farkının göstergesi. Kamu emekçilerinin almış olduğu zam oranı yüzde 4’tür aslında. Hayatımız her alanda zamlanmaya devam ediyor. Eğitimde olsun, markette olsun, kasapta olsun hiçbir yere gidemiyoruz, hiçbir şey alamıyoruz. Her aldığımızda zorlanıyoruz, geçim çok zorlaştı.”

“1.603 LİRA MAAŞ ALAN İŞÇİLER VAR”

En can alıcı durumda olanların ise 696 sayılı KHK ile daimi işçi kadrosuna geçenler olduğunu vurgulayan Aslan, bu kesimin 1.603 lira olan maaşlarına yüzde 4 zam yapılacağını belirterek şöyle devam etti: “1.603 lira artı yüzde 4 zam verilecek ve onların hiçbir enflasyon farkından kesinlikle yararlanamayacağına dair maliye bakanlığının yazısı geldi hastanelere. Onlar bizden daha da kötü, kötünün

daha da kötüsü var. Daimi işçi kadrosuna geçenlere daha zor şartlarda 1.603 üzerine yüzde 4 zam veriliyor. Yani açıkçası kendilerine gelince yüzde 26 zam verildi, 59 bin lira maaşlarını 75 bin liraya çıkarırlar, 1.603 lira alan daimi işçilere enflasyon farkını bile fazla gördüler. Açıkçası kopukluk her alanda. 76 bin lira maaş alan ile 1.603 lira maaş alan arasında bir uçurum var. İnsanlar markete gidemiyor, insanlar artık her alanda kısıtlamaya gitti. Meyve yiyemez oldu. Çocuğuna süt alamayacak, ekmek alamayacak hale gelmiş bulunuyoruz.”

“ENFLASYON RAKAMLARIYLA OYNANIYOR”

Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Maşuk Öztekin, “2019’a

girdiğimiz günlerde açıklanan enflasyon rakamlarıyla yapılan zamlar arasında bir uçurum olduğu görülüyor” diyerek sözlerine başladı. “Enflasyon farkıyla yapılan zammın aslında birbirini tutmadığı verilerle TÜİK tarafından açıklandı” diyen Öztekin, açıklanan enflasyon oranıyla sokaktaki enflasyonun birbirini tutmadığını vurguladı. Öztekin şunları belirtti: “Açıklanan enflasyon yüzde 20’nin üzerindeyken sokaktaki ile yüzde 50-60’ları bulan bir fark olduğu görülüyor. Bu da rakamlarla oynanarak halkın uyutulmaya çalışıldığını gösteriyor.”

“BİZ SESİMİZİ ÇIKARMADIKÇA DAHA KÖTÜ OLACAK”

Haber Sen İstanbul 4 No’lu Şube Başkanı Melek Bal, maaşlarındaki erimeye şöyle dikkat çekti: “Zaten Aralık ayında en düşük maaşı almıştık. Yani geçen yılın maaşını almıştık. Zamla olan 15 Ocak’taki maaşımızı da Mayıs’a kadar alacağız. Ondan sonrası vergi dilimleri... Yine Aralık ayı gelecek ve bir önceki yılın maaşlarına denk gelecek şekilde bizi etkileyecek. Böyle olunca biz ne yapıyoruz, geçinemiyoruz.”

Bu durumda kredilere ve kredi kartlarına sarıldıklarını belirten Bal, kamu emekçilerinin aslında açlık sınırıyla sınındığını, toplumun yoksullaştırılarak biat etmeye yöneltilmek istendiğini ifade etti. Bal, “Biz sesimizi çıkarmadıkça var olan iktidarlar ve yandaş sendikalar bizi daha da kötüye götürecektir” diyerek sözlerini sonlandırdı.

İstanbul Esenyurt’ta bulunan Özel Doğa Hastanesi’nin tabelasını takarken elektrik akımına kapılarak yaşamını yitiren 17 yaşındaki Eren Eroğlu’nun ölümünden sorumlu olanlar hakkında açılan davanın karar duruşması 15 Ocak’ta görüldü.

Bakırköy 3. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeki duruşma çıkışında adliye önünde açıklama yapan aileler bir kez daha olayın kaza değil bir cinayet olduğunu vurgulayarak bütün sorumluların yargılanması gerektiğini belirttiler.

Eylemde ilk sözü alan **Av. Erbay Yucak** mahkemenin verdiği karar hakkında bilgilendirme yaptı. İş cinayetinden sorumlu olan Esenyurt Belediye Başkan

Eren Eroğlu davasında karar çıktı

Yardımcısı Mustafa Akboğa hakkında yılarca kaçak yapı hakkında işlem yapmadığı için 2,5 yıl ceza verildiğini belirtti. Hastanenin müdürü hakkında da gerekli iş güvenliği önlemleri alınmadan işçilerin çalıştırılmasına izin verdiği için 2,5 yıl ceza verildiğini; Eren Eroğlu’nu ofis çalışanı olarak işe alan fakat tabela takmaya gönderen TDS Reklam yetkililerinden Emin Terbisioğlu hakkında 2,5 yıl ceza verildiğini; tabela şirketinin sorumlularından Erol Mutlu hakkında verilen 4 yıl

cezanın ise “iyi hal” bahanesiyle 3 yıl 4 aya indirildiğini belirtti. Yucak, “taksir” ile verilen bu cezaların paraya dönüştürülemeyeceğini söyledi.

Burada konuşan baba **Erdinç Eroğlu**, sözlerine “kararı tanımıyoruz” diyerek başladı. “Gerçekten kırgınlığımız çok. Bu ülkede adalet olmadığını ve yargının bağımsız olmadığını bu mahkemede anladık” diyen Eroğlu, şu ifadelerle sözlerini sonlandırdı: “Bize ‘siz hakkınızı aramayın’ diyorlar. Ama biz mücadelemize devam edeceğiz. Hukuki mücadelemizi

istinafta Yargıtay’da devam ettireceğiz. Bu bir karar değildir ve bu kararı tanımıyoruz.”

Av. Berrin Demir ise yaklaşık 5 yıl süren duruşmada etkin bir soruşturma yapılmadığını belirterek bu süreçte 7 kere savcının, 7 mahkeme başkanının ve 18 heyet üyesinin değiştiğine dikkat çekti. Mustafa Akboğa’ya ceza verilmesinin önemli olduğunu söyleyerek diğer kamu görevlilerinin yargılanması için de mücadelelerinin sürdüğünü belirtti.

Anne **Nezahat Eroğlu** ise çok üzgün olduğunu belirterek konuşmakta zorlandığını dile getirdi. “Kararı tanımıyoruz” diyerek “Bir çocuk bir can gitti iki sene olmamalıydı” dedi.

Proletarya devriminin m

(Spartaküs Birliği ne istiy

İlk kez olarak **Rote Fahne**'in 14 Aralık 1918 tarihli 29. sayısında **"Spartaküs Birliği ne istiyor?"** başlığı ile yayınlanan bu metin, Rosa Luxemburg tarafından bir parti programı taslağı olarak kaleme alınmıştı. Nitekim iki hafta sonra toplanan Almanya Komünist Partisi kuruluş kongresinde neredeyse olduğu gibi yeni partinin programı olarak benimsendi.

Avrupa çapında dört yıllık barbarca bir kan banyosunun ardından ve sürmekte olan Alman Devrimi'nin ateşi içinde kaleme alınan program, gerek kurgusu ve gerekse üslubu yönünden bu tarihsel ortamın belirgin izlerini taşımaktadır. Onu alışılmış parti programlarından farklılaştıran da budur. Ama bu şekliyle program metni çok daha güçlü, etkileyici ve özellikle sıradan işçiler ve emekçiler için çok daha eğitici. Metnin bütünü Rosa Luxemburg'un güçlü teorik kapasitesi kadar hayranlık uyandıran edebi yeteneğinden de tanıklık etmektedir.

İlk bakışta başarılı bir propaganda bildirisi izlenimi veren ilk üç bölüm, gerçekte devrimci parti programının en temel sorunlarının özlü ve aynı ölçüde başarılı bir sunumdur. Bu bölümler, hemen ardından gelen talep ve önlemler bölümü için hem bir sunuş hem de çok yönlü bir gerekçelendirir.

İlk bölümün temel fikri son cümlede, o çok iyi bildiğimiz haykırışta özetlenmektedir: **"Ya sosyalizm ya da barbarlık içinde çöküş!"**

İkinci bölüm, Marx'ın 1. Enternasyonal'in kuruluş belgelerinde vurguladığı, daha sonraları (Engels'le birlikte) "Enternasyonalin savaş çığılığı" olarak tanımladığı temel fikirle noktalanmaktadır: "İşçi sınıfının kurtuluşu, işçi sınıfının kendisinin eseri olmalıdır."

Ve nihayet üçüncü bölüm... Şiddete dayalı devrim ve proletarya diktatörlüğü düşüncesinin en güçlü, en ikna edici, en açık ve dolaysız bir biçimde gerekçelendirildiği bölüm. Burjuvazinin direnci "demirden bir yumruk ve acımasız bir enerjiyle" kırılmalıdır. "Burjuva karşı-devriminin uyguladığı şiddete, proletaryanın devrimci şiddetiyle yanıt verilmelidir." Emekçi kitleler silahlandırılmalı, hakim

sınıflar silahsızlandırılmalıdır. "Sosyalizm için verilen kavga, dünya tarihinin gördüğü en zorlu iç savaştır, ve proletarya devrimi bu iç savaş için gerekli araçları hazırlamalıdır, bunları kullanmayı -savaşmayı ve zafere ulaşmayı- öğrenmelidir." Proletarya önderliğinde birleşmiş emekçilerin "devrimin görevlerini yerine getirmek için, siyasal iktidarın bütünüyle, böyle silahlandırılması -bu, proletarya diktatörlüğü, dolayısıyla gerçek demokrasidir."

Bu düşünce çizgisi, Alman burjuvazisinin ve devrim celladı sosyal demokrat uşaklarının, onları izleyerek tüm dünya gericiliğinin, neden Rosa Luxemburg şahsında bir "kızıl" isyancı gördüklerinin, neden bu büyük devrimciyi (yoldaşı Karl Liebknecht'le birlikte) ilk fırsatta hunharca imha etme yoluna gittiklerinin bir açıklamasını da vermektedir bize.

Bu düşünce çizgisi bu denli açıkken, bu aynı programın son bölümünde yer alan bazı ifadelerden hareketle Rosa Luxemburg'dan edilgen bir kişilik, sayısız çoğunluk budalası bir sıradan demokrat, böylece Lenin'e ve Bolşevizm'e karşı bir tür hümanist alternatif çıkartmaya yönelen liberal sol çabalar, bu büyük devrimcinin anısına saygısızlıktan öte bir şey kanıtlamış olmuyorlar.

Buna ilişkin tartışma ve sorunları daha sonra ele almak fırsatı bulacağımızı umuyoruz. Şimdilik bir örnekle yetinelim. Rosa Luxemburg, Ocak olaylarının o en hararetli günlerinde, (üstelik başlangıç evresindeki politik tutumları onayladığı halde, fakat sonuçta artık ok yandan çıkmış bulunduğu için) **"Liderler ne yapıyor?"** başlıklı makalesinde şunları yazıyordu:

"Ebert-Scheidemann kliği, sonu gelmez tartışmalarla zaman yitirmiyor. Kapalı kapıların ardında, karşı-devrimcilere özgü kurnazlık ve enerjiyle eylem hazırlığı içindeler; devrimi yıkıma uğratmak üzere girişecekleri son saldırı için silahlarını dolduruyorlar.

"Yitirecek zaman yok. Gerekli önlemler hemen alınmalı. Askerler arasındaki ikircikli unsurlar, ancak devrimci organların enerjik, kararlı eylemleriyle proletaryanın davasına kazanılabilirler. Eylem!

Eylem! Cesaretle ve tutarlılıkla: İşte devrimci işyeri temsilcilerinin ve USPD'nin samimi liderlerinin 'lanetlenmiş' görevi ve yükümlülüğü budur. Karşı-devrimi silahsızlandırın. Kitleleri silahlandırın. Tüm iktidar kurumlarını işgal edin. Hızla harekete geçin!"

Bu sözler, bu düşünce tarzı, burada yayınladığımız program taslağının kaleme alınmasından yalnızca üç hafta sonrasına ve katledilmesinden bir hafta öncesine aittir. O tam da Lenin'in hamurundan büyük bir devrimcidir, 20. yüzyılın en büyük devrimcilerinden biridir.

Okurlarımıza, burada yayınlanan metni, Rosa Luxemburg'un Alman Komünist Partisi Kuruluş Kongresi'nde program sorunları üzerine yaptığı konuşmayla (**Programımız ve Siyasal Durum**) birlikte incelemeyi öneriyoruz.

Buradaki yayında **"Proletarya devriminin manifestosu"** başlığını, metnin temel içeriğini vurgulamak üzere biz seçtik.

Kızıl Bayrak

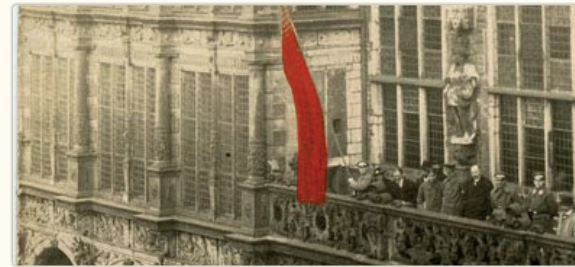
I

Dokuz Kasım'da işçiler ve askerler eski Alman rejimini yerle bir ettiler. Prusya süvarisinin dünya hâkimiyeti deliliği, Fransa'nın savaş alanlarında öldürücü bir yara aldı. Dünya çapında bir yangını tutuşturan ve Almanya'yı bir kan denizine sürükleyen caniler çetesi, artık sıfırı tüketti.

Moloch'un hizmetinde her türlü uyarlılığı, onuru ve insanlığı unutan, her türlü iğrenç davranışta bulunacak hale sokulan ve dört yıldır baştan çıkarılan halk, içine girdiği felç durumundan, ancak uçurumun önünde kurtulabildi.

Dokuz Kasım'da Alman proletaryası, utanç verici boyunduruğu kırmak için ayaklandı. Hohenzollern hanedanı yurt dışına sürüldü; işçi ve asker konseyleri kuruldu.

Ama Hohenzollernler sadece, emperyalist burjuvazinin ve Yunkerlerin ön safında yer alan kişilerdi. Almanya'da olduğu gibi Fransa'da da, Rusya'da olduğu gibi İngiltere'de de ve Avrupa'da olduğu gibi Amerika'da da, dünya savaşından

sorumlu olan gerçek suçlu, burjuvazinin sınıf yönetimidir. Kitle katliamının gerçek kışkırtıcıları, tüm ülkelerin kapitalistleridir. O iğrenç ağzına milyonlarca kurbanın atıldığı, doymak bilmez tanrı Baal'dir uluslararası kapitalizm.

Dünya savaşı toplumu şu seçimle karşı karşıya bıraktı; ya kapitalizmin sürmesi, yeni savaşlar içinde, kaos ve anarşi içinde yaklaşan çöküş; ya da kapitalist sömürünün ortadan kaldırılması.

Dünya savaşının sona ermesiyle birlikte, burjuvazinin sınıf yönetimi, varolma hakkını yitirmiştir. Burjuvazi, artık, emperyalist curcunanın ardında bıraktığı korkunç ekonomik çöküntüden toplumu çekip çıkarma yeteneğine sahip değildir.

Üretim araçları korkunç çapta tahrip olmuştur. Milyonlarca yetenekli emekçi, işçi sınıfının en mükemmel ve en güçlü oğulları kılıçtan geçirildi. Hayatta kalanları sılıya dönüşte bekleyen ise işsizliğin sırttan sefaleti. Açlık ve salgın hastalıklar, halkın gücünü kökünden kurutmakla tehdit ediyor. Savaş borçlarının korkunç yükünden dolayı, devletin mali açıdan iflası kaçınılmaz.

Bütün bu kanlı karışıklıktan, bu açılan uçurumdan, sosyalizm dışında hiçbir çıkış yolu, hiçbir yardımcı, hiçbir kurtuluş yoktur. Yalnızca proleter dünya devrimi bu karmaşaya bir düzen sağlayabilir, herkese iş ve ekmek bulabilir, halkların karşılıklı olarak birbirini katletmesine son verebilir, acılar içindeki insanlığa barış, özgürlük ve gerçek kültür verebilir. Kahrolsun ücret sistemi! Bugünün sloganı budur! Ücretli emeğin ve sınıf yönetiminin yerine kolektif (genossenschaftlich) emek geçirilmelidir. Üretim araçları üzerinde tek bir sınıfın tekel kurmasına son verilmelidir; bunlar herkesin ortak malı olmalıdır. Artık ne sömüren ne de sömürülen! Planlı üretim ve ürünlerin ortak çıkara göre bö-

Manifestosu (or?)

Rosa Luxemburg

lüşümü. Salt sömürü ve soygundan ibaret olan bugünkü üretim tarzıyla birlikte, dolandırıcılıktan ibaret olan çağdaş ticarete de son verilmeli.

İşverenler ve onların ücretli köleleri yerine, özgürce çalışan yoldaşlar! Herkesin görevi olduğu için, kimseye işken-ceymiş gibi gelmeyen çalışma! Toplum karşısında yükümlülüğünü yerine getiren herkes için, insanca ve onurlu bir varoluş. Bundan böyle açlık emeğin lâneti değil, başıboşluğun cezası olacak.

Ancak böyle bir toplumda, halkların birbirine düşmanlığına ve köleliğe kesinlikle son verilebilir. Ancak böyle bir toplum gerçekleşirse, artık yeryüzü insanlarla katledilmesiyle lekelenmez.

Şu anda, sosyalizm insanlığın tek kuruluş yoludur. Manifesto'nun şu sözleri, kapitalist toplumun yıkılan duvarları üzerinde, alev alev yanan bir tılsım gibi ışıdamaktadır:

Ya sosyalizm ya da barbarlık içinde çöküş!

II

Sosyalist toplum düzeninin gerçekleştirilmesi, dünya tarihinde belirli bir sınıfa ve belirli bir devrime düşen en büyük görevdir. Bu görev, devletin bütünüyle dönüştürülmesini ve toplumun ekonomik ve toplumsal temellerinin bütünüyle yıkılmasını gerektirmektedir.

Bu dönüşüm ve bu yıkım, herhangi bir makamın, komisyon ya da parlamentonun kararıyla ilan olunamaz. Bu işe yalnızca halk kitlelerinin kendisi başlayabilir, bunu yalnızca onlar gerçekleştirebilir.

Daha önceki bütün devrimlerde halkın küçük bir azınlığı devrimci mücadeleyi yönetmiş, devrimin amaç ve yönünü saptamış, ve kitleyi yalnızca kendi çıkarlarını gerçekleştirmede azınlığın çıkarlarını zafere ulaştırmak için bir araç olarak kul-

lanmıştır. İlk kez, sosyalist devrim, büyük çoğunluğun çıkarlarına uygun olarak ve bizzat emekçi halkın büyük çoğunluğu tarafından zafere ulaştırılabilmektedir.

Proletarya kitleleri, yalnızca devrime bilinçli bir hedef ve yön vermekle yükümlü değildir. Proletaryanın kendisi de kendi özel faaliyetiyle adım adım sosyalizmi hayata geçirmelidir.

Sosyalist toplumun özü, şundan ibaret:

Çalışan büyük kitle, yönetilen bir kitle olmaktan çıkar, ve daha çok, tüm siyasi ve ekonomik hayatı bizzat yaşamaya ve ona bilinçli özgür ve bağımsız bir yön vermeye başlar.

Bundan dolayı, devletin en üst zirvesinden en küçük birimine dek, proletarya kitleleri, burjuva sınıf egemenliğinin eskiden kalma organlarının -ulusal meclisler, parlamentolar, şehir meclisleri- yerine kendi sınıf organlarını, yani işçi ve asker konseylerini geçirmelidir. Proletarya, tüm resmi makamları işgal etmeli, tüm fonksiyonları denetlemeli ve tüm devlet yükümlülüklerini kendi sınıf çıkarları düzeyine ve sosyalizmin görevlerine göre değerlendirmelidir. Ve ancak, halk kitleleri ile onun organları- işçi ve asker konseyleri arasındaki sürekli ve canlı bir karşılıklı etkime içinde gösterilen faaliyet, devleti sosyalist bir ruhla doldurur.

İktisadi dönüşüm de, ancak proleter kitle eylemi tarafından gerçekleştirilen bir süreç olarak yürütülebilir. En yüksek devrimci otoriteler tarafından ilân olunan yalın sosyalizasyon kararnameleleri, tek başına boş bir sözden ibarettir. Yalnızca işçi sınıfı, kendi eylemiyle kelimelere can verir. Her işletmede, sermaye ile göğüs göğüse verilen şiddetli kavgalar içinde, işçiler, kitlelerin dolaysız baskısıyla, grevlerle, kendi sürekli temsili organlarını yaratarak üretim üzerinde denetim sağlayabilir ve sonunda fiili yönetimi kendi eline alabilir.

Proleter kitleleri, kapitalistin üretim sürecine yerleştirdiği ölü makinalar olmaktan çıkıp, bu sürecin düşünen, özgür, bağımsızca davranan yöneticileri haline gelmeyi öğrenmelidir. Onlar, tüm toplumsal zenginliklerin tek sahibi olan bir

topluluğun faal üyelerinin taşıdığı sorumluluk duygusunu kazanmalıdırlar. Onlar, işverenin kamçısı olmadan çalışkanlığı, kapitalist uyarıcılar olmadan en yüksek verimliliği, boyunduruk olmadan disiplinini, otorite olmadan düzeni geliştirebilmelidirler. Topluluğun çıkarı için gösterilen en büyük idealizm, en sert öz-disiplin, kitlelerdeki gerçek yurttaşlık anlayışı, sosyalist toplumun ahlaki temelleridir; tıpkı kapitalist toplumun ahlaki temellerini budalalık, egoizm ve kokuşmanın oluşturması gibi.

İşçi kitleleri, bütün bu sosyalist yurttaşlık erdemlerini, sosyalist girişimleri yönetmek için gerekli yetenek ve bilgilerle birlikte, yalnızca kendi öz faaliyetleri, kendi öz deneyleri kanalıyla edinebilirler.

Toplumun sosyalleştirilmesi, emek ile sermayenin, halk ile burjuva sınıf egemenliğinin karşı karşıya dikildiği tüm noktalarda işçi kitlelerinin vereceği kararlı ve yorulmak bilmez mücadeleyle gerçekleştirilebilir. İşçi sınıfının kurtuluşu, işçi sınıfının kendisinin eseri olmalıdır.

III

Burjuva devrimlerinde görülen kan dökülmesi, terör ve siyasi cinayetler, yükselen sınıfların baş vurduğu zorunlu bir silahtır.

Proletarya devriminin kendi amaçları için teröre ihtiyacı yoktur: proletarya, insan öldürmekten nefret eder ve bunu küçümser. Bu silahlara ihtiyaç duymaz, çünkü bireylerle değil kurumlarla mücadele eder; çünkü, arenaya saf hayallerle -hayal kırıklığına uğraması halinde öç almaya çalışacaktır- girmez. Bu, bir avuç azınlığın, dünyayı kendi idealine göre zorla biçimlendirmeye kalktığı umutsuz bir deneme değildir. Proletarya devrimi, tarihsel bir misyonu yerine getirmek ve tarihsel zorunluluğu gerçekliğe dönüştürmekle yükümlü bulunan büyük halk kitlelerinin, milyonların giriştiği bir eylemdir.

Ama proleter devrim, aynı zamanda, her türlü uşaklığın ve baskının ölüm çanıdır. Tüm kapitalistlerin, Yunkerlerin, küçük-burjuvazinin, bütün oportünistlerin, sömürüden ve sınıf egemenliğinden pay

alan tüm asalakların, proletarya devrimi karşısında ölüm kalım kavgası veren tek bir insan gibi ayağa fırlamasının nedeni budur.

Parlamentonun ya da ulusal bir meclisin sosyalizm yönünde aldığı karara, kapitalistlerin gönül hoşnutluğuyla boyun eğeceğine inanmak, mülkiyet, kâr ve sömürme hakkından sessizce vazgeçeceklerini sanmak, çılgınca bir kuruntudur. Bütün egemen sınıflar, ayrıcalıklarını korumak için, sonuna dek tüm güçleriyle mücadele etmişlerdir. Romalı patrisyenler, ortaçağın feodal baronları, İngiliz kavalierleri, Amerikan köle sahipleri, Eflak boyarları ve Lyonlu ipek imalatçıları- bunların hepsi, kendi ayrıcalıklarını ve iktidarlarını savunmak için, oluk gibi kan akıttılar, hepsi cesetlerin, ölümlerin üzerinden, yangınların arasından geçtiler, iç savaşları körüklediler, vatanlarına ihanet ettiler.

Emperyalist kapitalist sınıf, sömürücü kast tabakasının en son çocuğu olarak, hunharlıkta, açıkça sırtan riyakârlıkta ve hainlikte, bütün kendinden öncekileri geçti. Kendi açısından en kutsal olan şeyi, kârını ve sömürme ayrıcalığını -sömürgeciliğin tüm tarihi boyunca ve son dünya savaşında da yaptığı gibi- dişiyle tırnağıyla, soğukkanlı bir hunharlıkla savunuyor. Burjuvazi, cenneti ve cehennemi proletaryaya karşı harekete geçirecektir. Köylüleri kentlere karşı, işçi sınıfının geri tabakalarını sosyalist öncüye karşı seferber edecek; zabıtlar kanalıyla katliamlar düzenleyecek; her sosyalist önlemi binlerce pasif direniş yöntemiyle felce uğratmaya çalışacak; yirmi tane Vendee'yi devrimin boynuna saldırtacaktır. Clemenceau, Lloyd George ve Wilson'un öldürücü silahı, dış düşmanı ülkeye kurtarıcı olarak çağırarak; -ücret köleliğine özgür iradesiyle son vermektense, ülkeyi dumanlar tüten bir harabeler yığınına çevirmeyi tercih edecektir.

Bütün bu direnişler, demirden bir yumruk ve acımasız bir enerjiyle adım adım kırılmalıdır. Burjuva karşı devriminin uyguladığı şiddete, proletaryanın devrimci şiddetiyle yanıt verilmelidir. Burjuvazinin saldırılarına, entrikalarına

ve çıkardığı söylentilere karşı, uzlaşmaz hedef bilinci, uyanıklık ve proleter kitlelerinin eyleme her an hazır oluşuyla karşı koyulmalıdır. Tehdit eden karşı devrim tehlikesine karşı, halkın silahlandırılması ve hâkim sınıfların ise silahsızlandırılması. Burjuvazinin parlamenter engelleme manevralarına karşı, işçi ve asker kitlelerinin aktif örgütlenmesi. Burjuva toplumunun her yerde hazır olan binlerce iktidar aracına karşı, işçi sınıfının yoğunlaşmış, sınıksız kaynaşmış, son derece güçlenmiş iktidarı. Ancak tüm Alman proletaryasının kaynaşmış cephesi, Güney Almanya'dakiyle kuzeydekinin, kenttekiyle kırdakinin, işçiyle askerin bir cephede kaynaşması, Alman devriminin Enternasyonalle canlı, özlü bir ilişki kurması ve Alman devriminin yayılarak dünya devrimi haline gelmesi, üzerinde, geleceğin yapılarının kurulacağı granitten temelleri yaratabilir.

Sosyalizm için verilen kavga, dünya tarihinin gördüğü en zorlu iç savaştır, ve proletarya devrimi bu iç savaş için gerekli araçları hazırlamalıdır, bunları kullanmayı -savaşmayı ve zafere ulaşmayı- öğrenmelidir.

Sınıksız kaynaşmış emekçi halk kitlelerinin, devrimin görevlerini yerine getirmek için, siyasal iktidarın bütünüyle, böyle silahlandırılması -bu, proletarya diktatörlüğü, dolayısıyla gerçek demokrasidir. Burada kapitalistle ücret kölesi, ve yunkerle tarım proleterleri sahte bir eşitlik içinde, yan yana oturup, hayati sorunlarını parlamenter yoldan tartışmaz; burada bin-başlı proleter kitlesi, sıkılı yumruklarıyla, tanrı Thor gibi çekicini hakim sınıfların başını ezmek için kullanarak, tüm devlet iktidarını ele geçirir- halkı aldatmayan demokrasi işte yalnızca budur.

Proletaryanın bu görevleri yerine getirebilmesini sağlamak için, Spartaküs Birliği şunları talep etmektedir.

I- Devrimin güvenliği için derhal alınacak önlemler:

1-Tüm polisin, bütün yunker subayların ve proleter olmayan askerlerin silahsızlandırılması; egemen sınıfların tüm üyelerinin silahsızlandırılması.

2- Bütün silah ve cephane depolarıyla birlikte, silah fabrikalarına da işçi ve asker konseyleri tarafından el konulması.

3- Tüm yetişkin erkek proleter nüfusun, işçi milisi olarak silahlandırılması. Karşı devrimci saldırılar ve bozgunculuğa karşı, devrimin sürekli olarak korunması için milisin aktif bir bölümü olarak proleterlerden oluşan bir Kızıl Muhafız örgütünün yaratılması.

4- Yunker subaylarının ve astsubayların kumanda yetkisinin kaldırılması. Militer kadavra disiplini yerine askerlerin gönüllü disiplinini geçirilmesi. Bütün üst-

lerin, kendi birlikleri tarafından, -herhangi bir anda geri almak hakkıyla- seçilmesi. Askeri yargı sistemine son verilmesi.

5- Yunker subayların ve uzlaşmacıların, bütün asker konseylerinden çıkarılması,

6- Eski rejimin bütün siyasal organlarının ve makamlarının yerine işçi ve asker konseyleri temsilcilerinin geçirilmesi.

7- Savaşı başlatmaktan ve uzatmaktan sorumlu olan baş suçluları, Hohenzollern hanedanı üyelerini, Ludendorff, Hindenburg, Tirpitz ve onların suç ortaklarını, karşı-devrim tezgahlayan tüm diğer komplocularla birlikte yargılamak üzere, devrimci bir mahkemenin kurulması.

8- Halkın yiyecek ihtiyacını güvence altına almak için, tüm besin maddeleri stokuna derhal el konulması.

II — Siyasal ve toplumsal alanda:

1- Bütün prensliklerin kaldırılması; birleşik bir Alman Sosyalist Cumhuriyetinin kurulması.

2- Bütün parlamentoların ve belediye meclislerinin dağıtılması, bunların görevlerini işçi ve asker konseylerinin ve bu konseylerin oluşturduğu komite organlarının devralması.

3- Almanya'nın her yanında, fabrikalarda, her iki cinsten oluşan tüm yetişkin işçi nüfusu tarafından işçi konseylerinin seçilmesi, askeri birliklerde ise (yunker subaylar ve uzlaşmacılar dışta tutularak) asker konseylerinin kurulması. İşçi ve askerlere, temsilcilerini her an geri çağırma hakkının tanınması.

4- Yasama ve yürütme gücünün en yüksek organını, yürütme konseyini seçecek olan işçi ve asker konseyleri merkez konseyi için, tüm ülkede, işçi ve asker konseyleri delegelerinin seçilmesi.

5- Merkez konseyin -her an yapılabilecek yeni delege seçimleriyle-, yürütme konseyinin faaliyetinin sürekli denetlenmesini sağlamak ve ülke içinde işçi ve asker kitlelerinin oluşturduğu konseyler ile en yüksek hükümet organı arasında canlı bir ilişki yaratmak için, şimdilik en az üç ayda bir toplanması. Yerel işçi ve asker konseylerinin, merkez konseydeki temsilcilerine -bunlar kendilerini seçenlerin isteklerine uygun davranmazsa- derhal geri çağırma ve değiştirme yetkisinin tanınması. Yürütme konseyinin, halk komiserlerini, bunun yanı sıra merkezdeki ulusal yetkili ve görevlileri atama ve azletme yetkisinin tanınması.

6- Bütün rütbe farklarının, hiyerarşinin ve unvanların kaldırılması. Kadın erkek arasında tam bir yasal ve toplumsal eşitlik kurulması.

7- Köklü toplumsal yasalar. İşsizliği denetim altına almak için -ve işçi sınıfının dünya savaşında bedensel olarak güçten

düştüğünü göz önüne alarak- işgününün kısaltılması. En fazla altı saatlik işgünü.

III — En önemli ekonomik önlemler:

1- İmparatorluk hanedanının bütün servet ve gelirlerine toplum adına el konulması.

2- İşçi ve asker konseyleri merkez konseyi tarafından saptanacak belirli bir tutar dışında, bütün savaş borçlarıyla birlikte, tüm devlet borçlarının silinmesi.

3- Büyük ve orta tarım işletmelerinin tümünün toprak ve tarlalarına el konulması, -tüm ülkede birleşik merkezi bir yönetim altında sosyalist tarım topluluklarının oluşturulması. Küçük köylü işletmeleri, sahipleri gönüllü olarak sosyalist topluluklara katılana dek, onların tasarrufunda kalacaktır.

4- Bütün bankalara, madenlere, dökmühaneler yanında tüm büyük sanayi ve ticaret girişimlerine, konseyler cumhuriyeti tarafından el konulması.

5- Merkez konsey tarafından saptanan bir düzeyde, tüm servetlere el konulması.

6- Bütün kamu ulaştırma ağının konseyler cumhuriyeti tarafından devralması.

7- Bütün işletmelerde, işçi konseyleriyle uyum içinde girişimlerin iç işlerini düzenleme, iş koşullarını ayarlama, üretimi denetleme ve nihayet girişimin yönetimini devralma görevini yüklenen işyeri konseylerinin seçilmesi.

8- İşyeri konseyleriyle sıkı bir işbirliği içinde bulunarak, halen bütün ülke çapında başlamakta olan grev hareketini birleşik bir önderlik, sosyalist yönetim ve işçi ve asker konseylerinin siyasal iktidarının sağladığı en güçlü destekle donatacak olan merkezi bir grev komitesinin kurulması.

IV- Uluslararası görevler:

Sosyalist devrimi uluslararası bir temele dayandırmak ve barışı, uluslararası kardeşlik ve dünya proletaryasının ayaklanmasıyla kurup, güvence altına almak için, diğer ülkelerdeki kardeş partilerle derhal bağlantı kurulması.

V- Spartaküs Birliği bunları istiyor!

Ve Spartaküs Birliği bunları istediği için, uyarıcı ve ısrarlı olduğu için, Devrimin Sosyalist bilinci olduğu için, Devrimin ve Proletaryanın bütün açık ve gizli düşmanları tarafından kinle kovalanıyor ve iftiralara uğruyor.

Çarmıha gerin onları! diye bağıyor kapitalistler, kasalarına sarılarak.

Çarmıha gerin onları! diye bağıyor küçük burjuvalar, subaylar, Yahudi düşmanları, burjuvazinin basındaki uçakları, burjuvazinin sınıf egemenliği altında kaplıkları kemik parçalarına sarılarak.

Çarmıha gerin onları! diye bağıyor, Judas Ischariot gibi, işçileri burjuvaziye satan ve önlerine atılan gümüş meteliklere sarılan Scheidemanlar.

Çarmıha gerin onları! diye bir yankı gibi tekrarlıyor, Spartaküs Birliği'ne kızmakla, kendi etine, kanına öfke duyduğunu bilmeyen, işçi ve askerlerin aldatılan, ihanete uğrayan ve istismar edilen kesimleri.

Spartaküs Birliği'ne karşı beslenen kinde ve savrulan iftiralarda birleşen herkes, karşı devrimci, halk düşmanı, anti-sosyalist, ikircikli, önünü görmeyen, karışık kafalı unsurlardır. Bunun delili, devrimin yüreğinin Spartaküs Birliği'nde çarpması, geleceğin ona ait olmasıdır.

Spartaküs Birliği, işçi kitlelerinin üzerinde, ya da onlar kanalıyla egemenliği ele geçirmek isteyen bir parti değildir.

Spartaküs Birliği, her adımda geniş işçi sınıfı kitesinin bütününe tarihsel görevlerini gösteren, devrimin her özel aşamasında nihai sosyalist hedefi ve tüm bu ulusal sorunlarda proleter dünya devriminin çıkarlarını temsil eden, proletaryanın en bilinçli, amaçlı kesimidir sadece.

Spartaküs Birliği, burjuvazinin uçaklarıyla, Scheidemann-Ebertler'le birlikte hükümet gücüne katılmayı reddeder, çünkü böyle bir işbirliğini sosyalizmin ilkelerine ihanet, karşı-devrimin güçlenmesi ve devrimin zayıflaması olarak görür.

Spartaküs Birliği, Scheidemann-Ebert iflasa gittiği ve onlarla işbirliği yapan Bağımsızlar da çıkmaz sokağa girdiği için de hükümete katılmayı reddeder.

Spartaküs Birliği, tüm Almanya'daki proleter kitlelerin büyük çoğunluğunun kesin ve açık arzusu olmadan, proletarya, Spartaküs Birliği'nin görüşlerini, amaçlarını ve mücadele yöntemlerini bilinçli olarak onaylamadan, hükümet gücünü asla devralmayacaktır.

Proletarya devrimi, tam açıklığa ve olgunluğa, ancak, aşama aşama, adım adım, Golgotha yolu üzerinde, mücadele içinde kazandığı kendi acı deneyleriyle, yenilgi ve zaferlerden geçerek erişebilir.

Spartaküs Birliği'nin zaferi, devrimin başlangıcında değil, sonunda yer alacak: bu zafer, milyonlarca proleterden oluşan büyük kitlenin zaferiyle kimliğini bulacak.

Ayağa kalk, proleter! Kavgaya! Kazanacağın ve yeneceğin bir dünya var karşında. Dünya tarihinin, insanlığın en soyulu hedefleri için verilen bu en sonuncu sınıf kavgasında, düşman karşısında geçerli olan şu sözdür: *Başparmaklar göze, dizler göğse!*

SPARTAKÜS BİRLİĞİ

Die Rote Fahne (14 Aralık 1918)

(Spartakistler Ne İstiyor / Siyasal Zıtlar, Belge Yayınları, 1979. Sf. 119-130)

Emperyalist dünya jandarmasının açmazları derinleşiyor

Dünya jandarmalığını sürdürmekte zorlanan emperyalist ABD rejiminin iç bunalımı, Trump'ın başa geçmesiyle daha da derinleşti. Gerileme sürecinde bulunan emperyalist kapitalist dünyanın hegemon gücünün aşılamaayan iç krizi, dış politikaya da dolaysız bir şekilde yansıyor. ABD'nin Ortadoğu'da izlediği iç bütünlükten yoksun, çelişkili, tutarsız, burjuva anlamda bile ilkesiz, gel-gitlerle malul politikası, bu yansımanın somut görünümüdür. Benzer sorunlar yumağı Çin, Rusya, AB ilişkilerinde de yaşanıyor.

“HÜKÜMET KAPANDI” AÇILAMIYOR

ABD'de “hükümetin kapanması” arada bir yaşanan sorunlardan biridir. En uzun süreli kapanma ise bugünlerde yaşanıyor. Meksika sınırına inşa etmek istediği duvara Kongre'den 5 milyar dolarlık ek ödenek talebinde bulunan Trump, umduğunu bulamadı. Demokratların onay vermemesi nedeniyle federal hizmetler 22 Aralık'ta durduruldu, hükümet kapandı. Sorunu aşmak için Demokratlarla görüşen Trump, istediği sonucu alamayınca masayı terk etti.

Hükümet açılmazken, Trump'la derin devlet arasındaki gerilimlerin arttığına dair haber ve spekülasyonlar medyadan eksik olmuyor. Görünen o ki bazı bakanlarla danışmanların istifası, gerilimin aşılmasına yetmiyor. Krizin aşılamaaması hükümetin açılmasını geciktirirken, hükümetin kapalı olması ise krizi derinleştiriyor.

BAŞKAN RUSYA'YA MI ÇALIŞIYOR?

Ortadoğu politikası etrafında cereyan eden iç çatışmalar devam ederken, ABD medyası Trump'a karşı yeni bir kampanya başlattı. Bu kampanyanın derin devletle bağı tartışılırken, Trump'ın bazı tutumlarında ısrar etmesi gerilimi artırıyor. Medya kampanyası bazı savcılarında harekete geçmesiyle yeni bir boyut kazandı.

İddiaya göre Trump, Rusya için çalışıyor. Dünyanın emperyalist hegemon gücünün başkanının böyle bir suçlama ile karşı karşıya kalması, Amerika'daki iç krizin boyutları hakkında fikir veriyor. Pek ciddiye alınmasa da ABD başkanının böyle bir suçla itham edilmesi Trump için olduğu kadar, emperyalist rejim için de utanç vericidir.

Bazı çevreler, Başkan'ın azledilme/yargılanma ihtimalinden söz ederken, Trump ise “olağanüstü durum” ilan edebileceğini söyleyerek, tehdide tehditle karşılık veriyor. Derin devlet militarist ve bürokratik aygıtlara egemenken, büyük tekellerin bir kısmı tarafından desteklenen Trump, azımsanmayacak bir oy desteğine de yaslanıyor. Bu ise içerideki krizin aşılmasını daha da zorlaştırıyor.

“REZERV PARA” İÇİN TEHLİKE ÇANLARI ÇALİYOR

5 milyar dolarlık anlaşmazlıktan dolayı hükümet kapanırken, Ortadoğu'dan asker çekme kararı alan Trump, bu bölgede gereksiz yere büyük harcamalar yapıldığını, kendisinin buna son vereceğini söylüyor. Yani ABD bütçesi büyük açıklar verirken, dış borçlar trilyon dolarlarla ifade edilirken, büyük bir felakete yol açabilecek bir gelişmenin ayak seslerinin yankısı hissedilmeye başlandı.

Emperyalist ABD rejiminin dünya jandarmalığının finansı, doların “rezerv para” olmasıyla sağlanıyor. Beş sente mal olan banknotlarla 100 dolarlık alışveriş yapan emperyalist rejim, sahip olduğu bu ayrıcalığı fütursuzca kullandı. Halen de kullanıyor. Ancak bazı gelişmeler bu “bedava” kaynağın azalmaya başladığına işaret ediyor. Bu ise, dünya jandarmalığı için yakın gelecekte ölüm çanlarının sesinin duyulmaya başlayacağı anlamına

geliyor.

Kısa süre öncesine kadar dünyanın neredeyse tek rezerv parası olan ABD Doları, artık güçlü rakiplerle karşı karşıya. Halen gücü elinde bulundursa da doların rezerv para içindeki payı sürekli geriliyor. Son yapılan hesaplama göre ABD Doları, ilk defa bu ay %60'lar sınırına kadar geriledi. Avro, Japon Yeni, Çin Yuan'ı, Rus Rublesi gibi para birimlerinin rezerv para içindeki toplam payları ise artıyor. Halen bu gelişmeyi durdurabilecek bir engel görünmüyor. Bunun anlamı ise, ABD'nin bonkörce savurduğu avantajların düzenli bir şekilde azalmaya devam edeceğidir. Trump'ın işbirlikçilerinden ikide bir para istemesi sadece tüccar olmasından kaynaklanmıyor. Emperyalist rejimin yakın gelecekte temel zorlanma alanının finans yetersizliği olacağına da işaret ediyor.

İŞBİRLİKÇİLER ŞAŞKIN

Emperyalist efendi krizini aşamazken, işbirlikçiler ise şaşkın görünüyor. Türkiye gibi sadık uşaklar efendinin zayıflamasından yararlanmaya çalışsa da sopayı gördükleri anda kuyruklarını kısıyorlar. Bu durumu, Trump'ın AKP-saray rejimini tehdit etmesinden sonra yaşanan gelişmelerde bir kez daha gördük.

Dünya jandarması halen savaş aygıtı bakımından dünyanın en güçlüsü olsa da, Ortadoğu'daki işbirlikçileri artık kendilerini pek güvende hissetmiyor. Suriye'den çekilme gündeme gelince

derin bir endişeye kapılmaları ve işgalci ABD askerlerinin Suriye'de kalması için yalvarmaları, durumun uşaklar diyarında pek iç açıcı olmadığına işaret ediyor. Elbette tümü de efendilerine sadıklar. Ancak buna rağmen Çin ya da Rusya ile işbirliğinin yollarını açık tuttuklarını göz ardı etmemek gerek.

SINIF SAVAŞIMLARININ GELİŞİMİNE UYGUN İKLİM OLUŞUYOR

ABD'nin hem iç hem dış politikada yaşadığı açmazların faturasını ödeyen işçiler, emekçiler, yoksullar, göçmenler olmakla birlikte, çoğunluğu oluşturan bu kesimlerin karar süreçleri üzerindeki etkileri son derece sınırlıdır. Emekçilerin şu ya da bu kesiminin eylemleri olsa da bunlar iktidar üzerinde ancak sınırlı etki yaratabiliyor.

Avanta kaynaklarının azalması, sömürü çarkının acımasızlığı, saldırganlık ve savaş politikasının yarattığı faturalar, sosyal mücadelenin daha da gelişeceği koşulları olgunlaştırıyor. Sınıflar arasındaki uçurum daha da derinleşirken göçmenler, hispanikler, siyahiler, yoksullar üzerindeki baskılar ise gaddarlaşıyor. Kısacası tüm gelişmeler, ABD'de sınıf çatışmalarını ve sosyal mücadeleleri körükleyen bir süreç izlediğine işaret ediyor. Sınıf çatışmalarının bu ülkede yaygınlaşması ise hem Amerikalı emekçiler hem dünyanın ezilenleri için hayırlı olacaktır.

Kriz ve kitlesel işçi kıyımı

Dünya kapitalizminin bütününe saran ekonomik krizin çok boyutlu ağır faturası, işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmeye devam ediyor. Geniş çaplı sosyal saldırılarla emeğin kazanımları sistemli bir şekilde biçiliyor. Neo-liberal kudurganlıkla toplumun işsizlik, yoksulluk ve açlığın girdabına sürüklenmesi, siyasal gericiliğin giderek kurumsallaşması ve siyasal hak ve özgürlüklerin gaspıyla birleşiyor.

Emperyalist tekeller, bir yanda yatırım ve pazar alanlarını yeniden paylaşmak için kıyasıya bir rekabet kavgasına tutuşmuşken, diğer taraftan da krizden çıkmak hedefiyle neo-liberal saldırıları daha da şiddetlendirerek sürdürüyorlar. Sonuçları işçi sınıfının tüm yaşam alanlarına büyük bir maddi ve manevi yıkım olarak yansımaktadır.

Ödenmeyen ücretler, işgücünün daha da ucuz olduğu yerlere taşınan ve kapanan fabrikalar, kitlesel işçi kıyımları, aşağı çekilen ya da dondurulan ücretler, kötüleşen çalışma koşulları, uzayan iş saatleri, artan vardiyalar, esnekleşme ve taşeronlaşma, sözleşmeli işçilik, güvensizlik, emeklilik yaşının yükselmesi ve sosyal hakların sistematik gaspı vb. olgular dünyanın dört bir yanında işçilerin hayatını karartmaya devam ediyor.

Sermaye sınıfının işçi sınıfına yönelik saldırılarından biri de bütün sektörlerde işçileri kapı dışarı etmesidir. Bunun kitlesel işçi kıyımı olarak yaşandığı sektörlerden biri de otomotiv sanayisidir.

OTOMOBİL DEVLERİ BİNLERCE İŞÇİYİ ÇIKARIYOR

Hindistan otomotiv firması Tata Motors bünyesindeki Jaguar Land Rover (JLR) dünya çapında 4 bin 500 personeli işten çıkaracağını açıkladı. İşçi çıkaracağını açıklayanlar arasında Amerikan Ford Motors firması da bulunuyor. Amerikan otomotiv devi General Motors (GM), geçen yılın Kasım ayında Kuzey Amerika'daki beş fabrikasını kapatacağını ve 14 bin çalışanını işten çıkartacağını duyurmuştu. GM ayrıca, 2019'un sonuna kadar, Kuzey Amerika dışındaki üç fabrikasını daha kapatacağını bildirdi. Artan üretim maliyetleri, yavaşlayan otomobil satışları ve başka bazı nedenlerden hareketle 2020 yılının sonuna kadar 6 milyar dolar tasarruf hedeflediğini belirten şirket, dünya genelinde çalıştırdığı işçilerin sayısını yüzde 15 oranında azaltmayı

planlıyor.

"Kâr getirmeyen modelleri" üretimden kaldıracağını açıklayan firmanın Avrupa, Ortadoğu ve Afrika birimlerinden sorumlu başkan yardımcısı Steven Armstrong, yaptığı açıklamada Ford'un son yıllarda Avrupa'da gerçek anlamda kâr elde edemediğini belirterek, "Sermayeyi sadece kazanç sağlayacağımız yerlere yönlendirebiliriz" dedi. Avrupa'da özellikle Almanya, İngiltere ve İspanya'da 54 bin kişiyi istihdam eden Ford, önceki yıllarda Belçika'nın Gent şehrindeki fabrikasını da kapatmıştı.

Türkiye ve Rusya'daki satışların düşüşü ve geçen yılın sonlarında Avrupa pazarında 250 milyon dolara yakın kaybı olduğunu iddia eden firma, Brexit'in anlaşmasız yapılması halinde iş dünyasındaki değişikliklerin "çok daha dramatik olacağını" ileri sürdü.

Dünya genelindeki otomotiv firmaları, otomatik ve akülü arabalara yönelik artan talep nedeniyle son dönemlerde yeni düzenlemelere gitmişlerdi. General Motors da otomatik ve elektrik teknolojisiyle çalışan araçların üretimine odaklanmak amacıyla geçen yıl mevcut tesislerinden beşini kapatarak, Amerika'da 14 bin çalışanı işten çıkarmayı planladığını açıklamıştı. Volkswagen (VW) de Almanya'da üç fabrikasını yeniden düzenleyerek, elektrikli araba üretimine geçeceğini ve bu nedenle de istihdamda azalma yaşanacağını duyurmuştu.

Ford Avrupa Direktörü Steven Armstrong, İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden anlaşmasız ayrılması halinde, İngiltere'deki operasyonların tekrar gözden geçirileceğini de söyledi. Armstrong, yaklaşık 6 bin 200 kişiye istihdam sağla-

yan Almanya fabrikasında işten çıkarmalarla ilgili görüşmelerin devam ettiğini aktardı. Ford, bütün birimlerde işten çıkarmaların olacağını ve bunun "binleri" bulabileceğini ifade ediyor ve Avrupa'da binlerce işçinin işine son vereceğini açıklamış oluyor. Avrupa Ford fabrikalarından sorumlu Steven Armstrong, "Geniş bir yeniden yapılandırma planı ile daha kârlı olmak istiyoruz" diyerek, fabrikaların kapatılabilmesi de dahil olmak üzere bütün seçenekleri gözden geçireceklerini açıklıyor.

Öte tarafta VW tekeli de ticari araçların üretildiği Hannover'de 2024 yılına kadar 6 bin istihdam biriminin yok edileceğini açıkladı. Tekel yönetimi iki yıl önce imzalanan "Gelecek-Paktı" kapsamında 23 bin işçinin "fazlalık" olduğunu ilan etmişti. Audi'de de işçiler diken üzerinde bulunuyor. 17 bin işçinin çalıştığı Neckarsulm'daki fabrikanın montaj bölümünde gece vardiyası 2018 boyunca iptal edilmişti. Audi işçileri 2019 yılına işsiz kalma korkusunun kabusuyla girdiler. Üretilen araçların %80'ine yakınının dizel motorlu olması ve dizel satışlarının dibe vurduğu iddiası, işçilerin kaygılarını daha da büyütüyor. Ford, Mercedes ve Opel'de de büyük işçi kıyımları yaşandı ve yenileri de gündemde. Kiralık işçilerin durumu ise içler acısı. İlgili tekeller öncelikle kiralık işçilerin işine son veriyorken taşeron firmalar da aynısını yapıyor.

Romanya, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Polonya, Sırbistan ve diğer Orta ve Doğu Avrupa ülkeleri, özellikle de buralardaki rejimlerin yıkılmasının ardından adeta Volkswagen, Renault, GM, Daewoo, Ford ve diğer küresel otomotiv devlerinin istilasına uğramıştı. O günden bu yana bu

ülkeler, uluslararası tekellerin emeği en ilkel ve en ucuz sömürdüğü alanlar oldu ve Batı'daki işçi sınıfının ücretlerini düşürmek ve çalışma koşullarını geriletmek için bir tehdit haline getirildi.

Gelinen aşamada bütün dünyadaki otomotiv işçileri, düşük ücretler, ardi arkası kesilmeyen hak gaspları, ağırlaşan sömürü ve çalışma koşulları, işten çıkarma ya da fabrika kapatma tehdidi altında bunalmış durumdadırlar ve sendika bürokrasisinin bitmek bilmeyen ihanetlerini yaşamaktadırlar. Birleşik Otomotiv İşçileri (UAW) sendikası ve her biri büyük otomotiv tekellerinin denetim kurulunda yer aldığı ileri sürülen IG Metall gibi sendikaların ağaları işçilerin değil, otomotiv tekellerinin çıkarlarını savunmak için çırpınmaktadırlar. Otomotiv devlerinin bütün dünyada sendikaların desteğini de arkasına alarak sürdürdükleri ardi arkası gelmeyen saldırılarına rağmen bu sektördeki işçiler anlamlı direnişler sergilediler. Amerika'dan Çin ve Hindistan'a, Doğu ve Batı Avrupa'dan Balkanlara, oradan da Türkiye'deki büyük Metal Fırtına'ya kadar otomotiv işçileri dünyanın hemen her yerinde büyük mücadelelere giriştiler.

Küresel ekonomik krizin derinleşmesine, neo-liberal saldırıların daha da ağırlaşmasına paralel olarak işçi sınıfı saflarında büyük mücadele enerjisi birikmektedir. İçinde bulunduğumuz yıl ve önümüzdeki yıllar dünya otomobil sanayisi de büyük altüst oluşlara gebe dir.

Krizin kaban faturası sınıfın yaşamını cehenneme çevirdikçe sert sınıf mücadeleleri kaçınılmaz hale gelmektedir. Her cepheden buna hazırlanmak devrimci partilerin önündeki yakıcı ihtiyaçtır.

İsviçre’de ikinci büyük kadın grevine doğru

Kadın örgütleri, sendikalar ve sol partilerin çağrısı ile birincisinden 28 yıl sonra yapılacak ulusal düzeydeki ikinci kadın grevinin (2. Landesweite Frauens-treik) hazırlıkları yoğunlaşmış bulunuyor. 14 Haziran 2019’da kadınlar bir kez daha sokakları zapt etmeye hazırlanıyorlar.

İSVİÇRE’DE KADIN HAKLARI VE MÜCADELESİ

İsviçre’de kadın hakları için verilen mücadele uzun ve zorlu bir geçmişe sahip. Demokrasinin “beşiği”, “kapitalizmin müzesi” bu ülkede, kadınlar seçme ve seçilme hakkına ulusal düzeyde ancak 1971’de kavuşabildiler. Avrupa kıtasında kadınların seçme ve seçilme hakkını elde ettiği en son ülke İsviçre’ydi. Appenzell kantonunda bu hak ancak 20 yıl sonra, 1991’de yargı kararıyla tanındı.

Ülkede kürtajın yasal hale gelmesi ise 2002’yi buldu. Verilen zorlu mücadeleler sonucu doğumdan sonra anneliğin korunması hakkı da ancak 2005 yılında hayata geçti.

Anayasa karşısında kadın-erkek eşitliği ile ilgili anayasal bir düzenleme 14 Haziran 1981’de kabul edildi. Ancak bu hak 1990’lara kadar kağıt üzerinde kaldı. Buna karşı 1991’de kadın örgütleri, sendikalar ve bazı sol partilerin çağrısıyla ülke çapında bir kadın grevi için çalışmalar başlandı. Grev tarihi olarak 14 Haziran 1991 olarak belirlendi.

“KADINLAR İSTEDİĞİNDE HER ŞEY DURUR!”

Aslında grevin lanse edilmesinin başını Jura kantonunda saat sanayisinde çalışan kadın işçiler çekiyordu. Onlar daha önce “Eşit işe eşit ücret” talebiyle kendi üretim birimlerinde greve gitmişlerdi. Sendikalar bu alttan gelen dalga sonrası ancak lütfedip harekete geçtiler.

Söz konusu tarihte İsviçre’de 500 bin kadın, “Kadınlar istediğinde her şey durur!” sloganıyla iş durdurdu. Bu, İsviçre tarihinin en büyük katılımlı greviydi. Ülke genelinde kadınlar iş durdurmanın yanı sıra eylemlere katılarak sokakları ve meydanları kendi renk denizine çevirdiler. Basel, Zürih, Cenevre, Lugano ve irili ufaklı birçok başka kentte olduğu gibi, başkent Bern’de de Federal Parlamento önünde yapılan görkemli gösteri hafta-

larca konuşuldu.

Kadın-erkek eşitliğinin Federal Anayasa’da yer almasından on yıl sonra, uygulamada hâlâ ataerkil görüşün hakimiyeti nedeniyle patlak vermişti 1991 kadın grevi. Bunu takip eden yıllarda talep edilen haklarda cüzi bir takım iyileşmeler olsa da eşitsizlik hüküm sürmeye devam etti. Bu yönde elde edilen bazı haklar “Yeni ücret sistemi ve tasarruf paketleri” adı altında tersine çevrilmiş oldu.

1999 yılının Aralık ayında, Zürih’te sağlık sektöründe çalışan 7 bin kadar hemşire “Eşit işe eşit ücret” talebiyle büyük bir gösteri yaptılar. Yine 2-4 Mayıs 2000 tarihlerinde Zürih Kantonunda kadınlar “Biz olmadan hiçbir şey olmaz!” sloganıyla üç günlük bir eylem gerçekleştirdiler.

2000’li yıllarda, birinci büyük kadın greviden ve kadın-erkek eşitliğinin kabulünden 20 yıl sonra hâlâ da tabloda önemli bir değişiklik yoktu. “Eşit işe eşit ücret” talebi hâlâ güncelliğini koruyordu. Verilen mücadeleler sonucu bir takım haklar elde edilmiş olsa da esasa ilişkin çok fazla bir değişiklik yaşanmadı.

Takep eden yıllarda kadınların eşitlik, her şeyden önce “Eşit işe eşit ücret” talepleri oyalama taktikleri ile sönmüşleştirilmeye çalışıldı. Sendikalar “anayasanın eşitlik maddesinin ihlali” nedeniyle davalar açtılar. Bu davalar yıllarca sürdü. Yer yer küçük “hukuk zaferleri” de elde

edildi. 2009 yılına gelindiğinde sadece Zürih kantonunda devlet sektöründe çalışanlara 280 milyon frank fark ödemesi gerekiyordu. Bu davalara açılan karşi davalarla, oyalama taktiği ile bugünlere gelindi.

22 Eylül 2018’de kadın örgütleri ve sendikaların çağrısı ile Bern’de “Eşit işe eşit ücret” talebiyle ve ayrımcılığa karşı İsviçre çapında katılımlı bir gösteri yapıldı. Çoğunluğu kadınlardan oluşan yaklaşık 20 bin kişi, “Eşit işe eşit ücret!”, “Ayrımcılığa son!” sloganlarıyla sokakları inlettiler. “Birincisi 14 Haziran 1991’di. İkinci kadın grevi 14 Haziran 2019’da geliyor!” şiarıyla, ulusal düzeyde ikinci büyük kadın grevi için güçlü ve önemli bir adım atılmış oldu.

Grevin hedefi, birinci kadın grevine katılan 500 bini aşmak, oyalama taktiklerini boşa çıkarmak, “eşit işe eşit ücret” elde etmek ve ayrımcılığa sokağın gücüyle cevap vermektir.

Bilinmektedir ki diğer tüm toplumsal sorunların olduğu gibi, kadın sorununun da gerçek kalıcı çözümü kapitalizmde mümkün değildir. Zira, “Toplumsal bir sorunun çözümü, tarih içinde onu üreten ve süreklileştiren toplumsal koşullardan, bu koşulların ortadan kaldırılmasından ayrı düşünülemez. Bu böyle olduğu içindir ki kadın sorununun tarihsel kaynakları ve toplumsal koşulları, bize çözümünün anahtarını da kendiliğinden vermektedir.

Kadın sorunu tarih sahnesine özel mülkiyet ve sınıflı toplum düzeni ile birlikte çıktı ve onlar yaşadığı sürece de biçim yönünden değişse bile özü bakımından hep yaşayageldi. Bu durumda sorunun çözümü de bu aynı toplumsal ilişkilerin, özel mülkiyete dayalı sınıflı toplum düzeninin ortadan kaldırılmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Sorunun ortaya çıkışı sancılı bir tarihsel sürecin ürünü olmuştu, hayatın her alanından köklü biçimde tasfiyesi de benzer biçimde nispeten uzun ve sancılı bir tarihsel sürecin sonucu olacaktır.” (H. Fırat, Kadın sorunu üzerine konferanslar, tkip.org)

Ve “bu aşamadan sonra; toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı mücadele yürütülür. Eski toplumdan miras fiili eşitsizliklerin giderilmesi için her alanda kadın lehine ayrımcılık gözetilir.” (TKİP Programı, s. 24)

Emekçi kadınların sorunu cinsiyet kimliğinden kaynaklanan sorunların çok ötesindedir. Bunu, mücadele içinde yaşayarak, kısmi birtakım haklar elde ederek ve yukarıda anlatıldığı üzere haklarının ellerinden alındığını görerek bilince çıkaracaklardır. Ve ancak o aşamadan sonra nihai çözüm için kendi kaderlerinin efendilerine dönüşeceklerdir.

14 Haziran 2019’da bunun provalarından biri gerçekleşecektir.

Sumirico ve Yazaki'nin meslek hastalıklarına karşı tutumu:

Görmezden gel, önlem alma, işten at!

Çalıştıkları fabrikalarda meslek hastalıklarına yakalanmış, hastalıklarını raporlamak istemiş iki kadın işçinin yaşadıkları, tek tek kapitalistlerin ve genelde sermaye düzeninin bu konudaki yaklaşımlarının çarpıcı örneklerini oluşturuyor. İki kadın işçi de son birkaç ay içerisinde meslek hastalıklarından kaynaklı işten atılmış bulunuyorlar. İkisi de hastalıklarını raporlamak ve haklarını kazanmak için uğraşıyorlar.

Kocaeli-İzmit Sumirico'da (Dytech) çalışmış olan kadın işçi, çalıştığı yıllar içerisinde kol ve omuzlarda eklem ve kas rahatsızlıklarına yakalanıyor, boyun kırılması, beyin kanaması geçiriyor. Yaptığı işin, taşıdığı yüklerin ağırlığı eklem ve iskelet sistemine yansıyor. Aşırı sıcakta çalışmanın da damarlara verdiği zararın sonucunda beyin kanaması geçiriyor. Her birini tespit ettirmek ve fabrikada buna uygun bir yerde çalıştırılması için uğraşıyor. Karşısına bir sürü engelleme çıkıyor. İşyerinde çalışırken boynu kırılan kadın işçi yaşadıklarını şöyle anlatıyor:

"Şiddetli omuz ve kol ağrısı başlayınca işyeri hekimine gittim. Bir şeyim olmadığını söyledi, hastaneye sevk etmedi. Bu şekilde aynı koşullarda çalışmaya devam ettim. Kollarım tutmaz olunca hastaneye gittim. Doktor boynumdaki kırığı görünce çok şaşırıldı. Ben bundan sonraki süreçte meslek hastalıkları hastanesine giderek rapor almaya çalıştım. Ön raporu aldıktan sonra işyerine bildirdiğimde sonra arkadan bir sürü şey dönmüş. İşyeri hekimi ve yönetim, meslek hastalıkları hastanesindeki doktoru yanıltmışlar, belki de korkutmuşlar ve raporum iptal edildi. Ben bunun üzerine işyeri hekimi hakkında şikayette bulundum, dava açıldı. Ben bu olayların üstüne çalışmaya devam ettim. Ama her koşulda benden kurtulmak istedikleri açıktı. Hemen olayın üstüne atmamak için beklediler. Sonra tedavi sürecinde aldığım raporları, hastaneye gidişlerde kullandığım izinleri gerekçe göstererek beni işten çıkardılar. Ta kaç yıl öncesinin izinlerini ortaya dökmeye çalıştılar. Orada da bir sürü yalan yanlış bilgi var, kanıtlayamıyorlar da."

Sakarya-Kuzuluk Yazaki'den kadın işçinin ise sürekli aynı şekilde çalışmaktan ve küçük parçalarla uğraşmaktan el bileklerindeki tendonlarda güç kaybına

Meslek hastalığının oluşma süreci ile kendini dışa vurma süreci arasında uzun yıllar olabiliyor. Hatta bazı meslek hastalıkları uzun veya kısa vadede ölümle sonuçlanıyor. Meslek hastalıkları için zamana yayılmış veya ötelenmiş iş cinayetleri desek yanlış olmaz.

neden olacak hasarlar meydana gelmiş. Çalışamaz duruma gelince doktora gidiyor, tedavi görmeye başlıyor. Tedavi sürecinde fabrika yönetimi tarafından yaşadığı baskıyı ve işten çıkarılmasını şu cümlelerle özetliyor:

"Bu süreçte raporlu olmam yönetim tarafından sıkıntıya dönüştürüldü. Çalışmaya gitmem için üzerimde sürekli baskı vardı. Güç kaybım var, çalışamaz durumdayım, tedavi görüyorum nasıl gideyim ki. Daha sonrasında iyi çalışabilmem için de bu tedaviyi görmem gerekiyor. Ama böyle bakmadılar. İşten çıkartılacağımı biliyordum. Haklarımı daha iyi öğrenmeye çalıştım, sendikaları inceledim, bu süreçte sendikalı olmanın da güvenceli olabileceğini düşündüm. Raporum bitip de işe gittiğim ilk hafta hemen işlemleri halledip işime son verdiler."

İlk örnekte hastalıktan sonra uzun yıllar çalıştırmak, diğerinde ise daha ilk tedavi sürecinin raporu biter bitmez işten çıkarmak olsa da kapitalistlerin yaklaşımı aynı. Şirketin prestijini düşürmek, işgücü kaybı yaşamamak...

MESLEK HASTALIKLARI KÖTÜ ÇALIŞMA KOŞULLARININ KANITIDIR!

Meslek hastalığı çalışılan ortamdan, yapılan işten ötürü oluşan, sorun yaratan duruma sürekli maruz kalındığından veya çalışma ortamının koşullarından kaynaklı geçici veya sürekli bedensel veya psikolojik hastalık halidir. Kimyasal, fiziksel, biyolojik ve psikolojik kaynaklı sorunlar meslek hastalıklarını doğuran nedenlerdir. Günün çalışma koşullarını düşündüğümüzde bunlardan herhangi birine ya da birkaçına maruz kalmamak mümkün değil.

Meslek hastalığının oluşma süreci ile kendini dışa vurma süreci arasında uzun yıllar olabiliyor. Hatta bazı meslek hastalıkları uzun veya kısa vadede ölümle sonuçlanıyor. Meslek hastalıkları için zamana yayılmış veya ötelenmiş iş cinayetleri desek yanlış olmaz.

Meslek hastalığı hemen hemen her işçinin çeşitli düzeylerde karşı karşıya kaldığı bir sorundur. Çok sık rastlanmasına rağmen görünür olmasının engellendiği de bir gerçek. Birçok hastalık iş yaşamından kaynaklansa bile meslek

hastalıkları kapsamında sayılmamaktadır. Meslek hastalığını raporladıktan sonra işten çıkarılmadan duyulan kaygı da sorunun düzeyinin ortaya çıkmasını engelleyen faktörlerdendir.

Örneğin sürekli mobbinge maruz kalan bir işçide psikolojik bazı yansımalar mutlaka oluşur. Fakat belirttiğimiz gibi hastalıklar raporlanamıyor veya ortaya çıkan sonuçların çalışma yaşamı ile bağı kanıtlanamıyor olabilir. En ufak bir sorundan en büyük soruna kadar fabrikada yaşadığımız sağlık sorunlarının tutanağını tutturarak raporlanmasını sağlamak hakkımızdır. Nasıl ki patron sağlık sorunları olan işçi istemezse bizler de sağlığımızı kaybetmek istemeyiz. O işyerine sağlam girmişizdir, işe girişte aldığımız sağlık raporumuz vardır. Ama yine de patron sorunun işyerinden kaynaklı olduğunu kabul etmez ve kanıtlanmasını engeller. Tek başına bir kişiye vereceği tazminat veya maddi hasar da değildir hesapladığı. Meslek hastalıkları açısından raporlanan her şeyin işyerinin kötü çalışma koşullarını açığa çıkartan bir kanıt olmasıdır asıl kaygısı.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

“Tecavüzcülere af” yasası yeniden gündemde!

Çocuk istismarı meşrulaştırılmaz!

Evlilik yoluyla çocuğa yönelik cinsel istismarı meşrulaştıran bu yasa, bir yandan dinsel referanslara dayalı bir toplum modelini, öte yandan suça batmış yandaşları kurtarmak, aynı zamanda yerel seçimlerde oy devşirmek için gündemleştirilmiştir. Dün olduğu gibi bugün de sokakta püskürtülmelidir.

Geçtiğimiz dönemlerde de sıklıkla tartışmaya konu olan, başta kadınlar olmak üzere kamuoyunun tepkileri sonucu geri çekilen, “çocuk istismarcılarına af” yeniden gündeme geldi. Önümüzdeki günlerde meclise gelmesi beklenen yasa göre, af kapsamına alınmak için, taraflardan birinin reşit olmaması ve evliliklerinin resmi olarak devam etmesi şartı aranıyor. “Cebir, şiddet, tecavüz yoluyla ve zorla yapılan evliliklerin” bu düzenlemenin dışında tutulacağı ifade edilirken, ayırımın nasıl yapılacağı açıklık taşımıyor.

10 bin kişinin faydalanacağı ifade edilen yasanın Mart ayında çıkarılmak istenmesi, açık ki iktidar için bir seçim yatırımı. Toplumun geniş kesimlerinde oluşan tepkileri bertaraf etmek için “bir kereliğine” çıkarılacağı iddia edilen yasa, dine dayalı toplum projesinin yanı sıra, AKP’nin oy hesaplarına da hizmet edecek.

ÇOCUK İSTİSMARI ÜRKÜTÜCÜ BOYUHLARDA

Din istismarı üzerinden politika yapan AKP iktidarı döneminde kadına yönelik şiddet ile birlikte çocuk istismarı da ar-

tış gösterdi. Çocuk taciz ve tecavüzleri ile birlikte çocuk yaşta evlilikler yaygınlaştı. Diyanet tarafından verilen fetvalarla bu olgu olağanlaştırılmaya çalışıldı.

Resmi rakamlar çocuk istismarının ürkütücü boyutlar kazandığını ortaya koyuyor. Bu konuda dünyada üçüncü sırada olan Türkiye’de cinsel istismar davaları son 10 yıl içinde 3 kat artış gösterdi. Son 10 yılda 482 bin 908 kız çocuğu evlendirildi. Son 18 ayda 21 bin 957 çocuk doğum yaptı. Kayıt dışı gebeliklerle bu sayının 40-45 bin civarında olduğu varsayılıyor. Gebelik nedeniyle hastaneye yapılan başvurular, resmi makamlara bildirilmiyor. Geçtiğimiz yıl iki hastanede ortaya çıkan çocuk gebelikleri ile ilgili soruşturma derinleştirilmezken, olayı ifşa eden kamu emekçisi sürgün edilmişti.

YASA, ÇOCUK İSTİSMARINI ARTTIRACAK!

2016 yılında çocuk istismarı ile ilgili yasayı gündeme getiren AKP iktidarı, başta kadınlar olmak üzere toplumun geniş kesimlerinin gösterdiği tepkinin ardından yasayı geri çekmişti. Yasa geçtiğimiz yıl yeniden tartışmalara konu olmuştu. AKP bu yasayı yeniden gündeme ge-

tirmek için fırsat kollarken, imdadına bir CHP milletvekili yetişti. CHP milletvekili Atilla Sertel, geçtiğimiz ay gerçekleştirdiği basın toplantısı ile, çocuk istismarından tutuklu olanlara af isteyerek, konuyu gündeme getirdi. Çocuk istismarına karşı açıklamalar yapan CHP’nin bir milletvekilinin böyle bir çıkış yapması, CHP’nin ikiye bölünmüşlüğü sergilerken, AKP için de bulunmaz bir fırsat oldu. Yasa, önümüzdeki günlerde mecliste görüşülmesinin ardından cumhurbaşkanının onayına sunulacak.

Her fırsatta ısıtılarak kamuoyuna sunulan bu yasa asla kabul edilemez. Yasa gereğince söylenilen hiçbir hükmü yoktur. Af, “geriye dönük, bir seferliğine” çıkarılacak olsa dahi, istismar suçunu cezasız kılmak ve meşrulaştırmak anlamına gelecektir.

Evlilik yoluyla çocuğa yönelik cinsel istismarı meşrulaştıran bu yasa, bir yandan dinsel referanslara dayalı bir toplum modelini, öte yandan suça batmış yandaşları kurtarmak, aynı zamanda yerel seçimlerde oy devşirmek için gündemleştirilmiştir. Dün olduğu gibi bugün de sokakta püskürtülmelidir.

Kütahya ve Malatya’da kadın cinayetleri

Dinci-gerici iktidar döneminde katbeka artan kadın cinayetlerine her geçen gün bir yenisi ekleniyor.

Kütahya’da yaşayan İmirze Sarı adlı şahıs, eski eşi Serpil Erdoğan’ı 10 Ocak günü öldürdü. Edinilen bilgiye göre, 35 yaşındaki Serpil Erdoğan, bir yıl önce boşandığı eski eşi İmirze Sarı ile birlikte yaşıyordu. 10 Ocak’ta birlikte otomobilde buldukları sırada, İmirze Sarı ruhsatsız silahıyla Serpil Erdoğan’a ateş etti. Erdoğan ağır yaralı olarak kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi. Saldırı yerinden kaçan Sarı, bir süre sonra yakalanarak gözaltına alındı.

Malatya’da ise boşanma aşamasında olan hamile bir kadın ve annesi kadın cinayetine kurban gitti. S.G. ile boşanma aşamasında olan ve bir süredir ayrı yaşayan Ümit G. kadını takibe aldı. 11 Ocak’ta akşam saatlerinde ise halk otobüsünden inerek evlerine doğru giderken S.G. ve annesi A.F.Y’yi pompalı tüfekte vurarak öldürdü. Ardından olay yerinden kaçan katil ilerleyen saatlerde yakalandı. Katledilen iki kadının cansız bedeni ise Malatya Adli Tıp Kurumu’na kaldırıldı.

Yüzlerce kadın işçi alacakları için eylemde

Kocaeli’nin Gebze ilçesinde kurulu bulunan ve Tahincioğlu Grubu’na bağlı Eksen Makina’da yüzden fazla kadın işçi, ödenmeyen ücretleri için eyleme başladı.

Yaklaşık 400 işçinin çalıştığı fabrikada üretime ara verilmesine rağmen işçilerin 3 aylık ücretleri ödenmedi. İşçilerin tepkisi üzerine tazminatları ödeme sözü veren patron, herhangi bir adım atmayınca, 10 Ocak’ta fabrika alanına giren işçiler eylem kararı aldı.

İşçilerin fabrika içindeki bekleyişinin devam ettiği belirtildi.

Üretim kısmında sadece kadın işçilerin çalıştığı fabrikada Türk Metal yetkili.

Hrant Dink'in ardından...

Hrant Dink 19 Ocak 2007 tarihinde *Agos* gazetesinin Halaskargazi Caddesi'ndeki binasının önünde silahlı saldırıyla katledildi. Yüz binlerce kişinin sahip çıktığı Hrant Dink *Agos*'un kurucusu ve genel yayın yönetmeni, Ermeni kökenli bir gazeteci idi. "Kendimizi anlatırsak önyargılar kırılır" bakış açısıyla 1996 yılında *Agos* gazetesinin ilk sayısı basıldı. Ermeni soykırımı konusunda, insan hakları konusunda ısrarla doğruları yazan Dink, birçok defa yazıları ve söylemleri üzerinden hedef gösterilmiş, tehditler almıştı.

Suikastın işlenme biçimi, 12 yıl boyunca devam eden dava süreci ve ortaya çıkan bilgiler ışığında bu cinayetin sermaye devleti tarafından adım adım planlandığı gün yüzüne çıkmıştır. Hem ülke içinde hem de uluslararası tepkinin büyük olmasından kaynaklı sermaye devleti tetikçilerini açığa çıkartmak zorunda kalmış, milliyetçiliğe bağlamaya çalışmış, en son olarak da dava Gülen cemaatiyle ilişkilendirilmiştir.

Ogün Samast'ın silahı kullanan, Yasin Hayal ve Erhan Tuncel'in de azmettiren ve planlayan olarak yer aldığı dosya üzerinden ilerledi dava. Önce ortada "örgüt yok" dendi, olay "Trabzon'daki birkaç genç"e bağlandı. İtiraz ve tepkiler sonucu yıllar içerisinde Emniyet ve Jandarma İstihbarat Teşkilatı ile bağıntılı isimler de davaya dahil edildi.

Meclisin kurduğu Hrant Dink Cinayetini Araştırma Komisyonu bu olayda

İstanbul ve Trabzon polis birimlerinin "ihmalî" olduğunu açıkladı.

Eylül 2010'da Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, Türkiye'yi yaşam hakkı, ifade özgürlüğü ve etkili başvuru hakkıyla ilgili maddeleri ihlal ettiği yönünde mahkûm ederek, Dink ailesine tazminat ödenmesine karar verdi.

Anayasa Mahkemesi 2014 yılında "etkili soruşturma yapılmadığı" gerekçeyle Dink ailesinin haklarının ihlal edildiğine karar verdi.

Ekim 2015 yılında hazırlanan iddianame ile dönemin Emniyet İstihbarat Dairesi Başkanı, İstihbarat Şube Müdürü vb. isimler davaya dahil edildiler. İstihbarat Şube Müdürü Ali Fuat Yılmaz mahkemedeki savunmasında, cinayetin tetikçi ve çevresi tarafından işlenmediğini, arkalarında "siyasal zemin ve örgütsel bir yapı, en önemlisi de bu siyasal zeminin ve örgütsel yapının devlette de karşılığı" olduğunu öne sürdü ve "kasıt aranıyorsa bu öncelikle İstanbul Emniyeti'nde aranmalıdır" dedi.

15 Temmuz 2016'daki darbe girişiminden sonra İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Hrant Dink cinayetine "FETÖ'nün ilk kurşunu" diyerek kılıf giydirdi. Dava İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 6'sı tutuklu, 14'ü firari 85 sanığın yargılanmasıyla devam ediyor.

Açığa çıkan gerçekler sonrasında devletin bütün birimlerinin bu suikastın yapılacağından haberi olduğu yazılıyor. Haberlerinin olmasından ziyade asıl

planlayıcı olan sermaye devletidir, uygulayıcısı olan da tetikçileridir.

Türkiye'de nice devrimci, demokrat ve yurtsever gazeteci ya ülkeden sürüldü ya da kaçmak zorunda kaldı. Ya zindana atıldı ya da faili meçhul cinayetlerle katledildi. Türkiye'de gerçek gazeteci olmak cesur olmayı ve her türlü bedeli ödemeye hazır olmayı gerektirir. Uğur Mumcu, Musa Anter, Metin Göktepe, Hrant Dink ve birçok isim daha sermaye devletinin düzenli çalışan organize cinayet şebekesinin hedefi doğrultusunda katledildi.

Sınır Tanımayan Gazeteciler (RSF) örgütünün 2018 Basın Özgürlüğü yıllık bilançosuna göre, dünya genelinde tutsak 348 gazeteci ve basın mensubu bulunuyor. Bunların yarısından fazlası 5 ülkede: Çin, Mısır, Türkiye, İran ve Suudi Arabistan. Türkiye tutuklu 33 gazeteci ile üçüncü sırada. Özgür Gazeteciler İnisiyatifi (ÖGİ) ise 31 Aralık itibarıyla hapisteki gazeteci sayısını 171 olarak açıkladı. Basın kuruluşları kapatılıyor, aydın ve gazeteciler cumhurbaşkanı tarafından hedef gösteriliyor, sivil çetelerin tehditleri devam ediyor.

Hrant Dink'in eşi Rakel Dink "Bir bekten katil yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılamaz kardeşlerim" demişti. Yalnızca tetikçilerin yargılanması ile şimdiye kadarki suikastların hiçbirini aydınlatılmaz. Asıl failer çürümüş, köhnemiş sermaye düzeninin kendisi ve temsilcileridir.

"Ölene dek iki elimiz yakanızda olacak!"

Cumartesi Anneleri 720. haftasına giren eylemlerinde, 1996 yılında şüpheli şekilde ortadan kaybolan temizlik işçisi İsmail Şahin'in akıbetini sordu.

12 Ocak günü polis ablukası altındaki İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi önünde başlayan eylemde ilk olarak, İsmail Şahin'in 4 yıl önce yaşamını yitiren eşi Kiraz Şahin'in sesi dinletildi.

Basın açıklaması şu ifadelerle başladı: "Türkiye'de devlet gücünün zor ve baskı yöntemleri ile kullanılması ağır insan hakları krizine yol açıyor. Devlet, anayasadan ve uluslararası insan hakları hukukundan kaynaklanan yükümlülüklerine uymuyor. Devletin bu antidemokratik işleyişine yönelik eleştirilerde bulunmak suç olarak nitelendiriliyor."

Açıklamada, İsmail Şahin'in kaybolması şöyle anlatıldı: "36 yaşındaki 2 çocuk babası İsmail Şahin, Beyoğlu Belediyesi'nde temizlik işçisi olarak çalışıyordu. DISK Genel-İş Sendikası üyesiydi. 18 Ocak 1996 günü saat 6.30'da iki belediye çalışanı ile birlikte görev yaptığı 34 ATZ 59 plakalı temizlik aracında iş başı yaptı ve bir daha geri dönmedi."

Şahin'in arkadaşlarının, Mimar Sinan Üniversitesi'ne geldiklerinde elindeki süpürgesiyle birlikte ortadan kaybolduğunu söyledikleri, sürekli ağladıkları, çelişkili bilgiler verdikleri ve konuşmaktan korktukları aktarılan açıklamada "Aynı günlerde İsmail'in dört yaşındaki kızı annesine, babasını televizyonda polislerle gördüğünü söyledi" denildi.

Ailenin, çeşitli başvurular yaptığı, dönemin İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olan Recep Tayyip Erdoğan ile görüşme girişimlerinin ise sonuçsuz kaldığı söylendi.

Açıklamanın okunmasının ardından 1995 yılında gözaltında kaybedilen Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun konuştu. Kiraz Şahin'in mücadelesini sürdürdüklerini vurgulayan Tosun, Şahin'in kanserden değil adaletsizlikten öldüğünü ifade etti. "Ölene kadar iki elimiz yakanızda olacak" diyen Tosun, Galatasaray Meydanı'nın kendileri için bir mezar yeri olduğunu belirterek oradan vazgeçmeyeceklerini kaydetti.

Paralı eğitim uygulamaları 1,1 milyon öğrenciyi okuldan kopardı!

Geçtiğimiz günlerde CHP İzmir Milletvekili Ednan Arslan Milli Eğitim Bakanlığı'ndan (MEB) okullardan kaydını sildiren öğrenci sayısını, Gençlik ve Spor Bakanlığı'ndan ise devlet yurtlarına yerleştirilemeyen öğrenci sayısını istedi. Verilen yanıt, gittikçe ticarileşen eğitim sisteminin tablosunu özetler nitelikte oldu.

Raporda son 5 yılda okulu bırakan ve kaydını donduran öğrenci sayısı 1 milyon 115 bin 30 olarak açıklandı. Yıllara göre hazırlanan raporda üniversiteyi terk eden ve kaydını donduran öğrenci sayısı düzenli olarak artış gösterirken, 2017-2018 yılındaki artış %92,2'ye çıkarak bir önceki dönemi ikiye katladı. Yani kayıtlı verilere göre yalnızca 2017-2018 döneminde 408 binden fazla öğrenci kaydını dondurdu, üniversiteyi terk etti. Bundan daha birkaç ay önce de HSBC, hazırladığı bir araştırma raporunda, üniversite öğrencilerinin eğitim masraflarını karşılayabilmek için günde 5 saati işte, 2 saatini ise okulda geçirdiklerini kamuoyu ile paylaşmıştı.

Kuşkusuz bu sonuçlar şaşırtıcı değil. Sermaye iktidarı her ne kadar kriz yokmuş gibi göstermeye çalışsa da bu tablonun bu denli ağırlaşması doğrudan krizin bir sonucudur. İşçi ve emekçileri kölece çalışma koşullarına, işsizliğe, asgari ücret adı altında sefaletle mahkum edenler işçi ve emekçi çocuklarını da bütün bunlarla paralel olarak geleceksizliğe mahkum ediyor. Eğitim her geçen gün ticarileşirken, yalnızca bir avuç asalağın yararlanana-

bileceği bir ayrıcalık haline dönüştürülüyor. Paralı eğitim uygulamaları yalnızca birkaç örnekle sınırlı kalmıyor, her kademede paralı eğitim uygulamalarına rastlamak mümkün. Ancak bunun en yakıcı sonuçları üniversite eğitimi düzeyinde görülüyor.

Üniversite eğitimi bu düzende "paralı" olduğu için işçi ve emekçi çocuklarına ciddi bir maliyet getiriyor. Başta barınma, ulaşım, yemek gibi temel ihtiyaçlar sermaye devletinin uygulamaları ile piyasalaştırılıyor. Örneğin Türkiye'de 7 milyon üniversite öğrencisi mevcutken, KYK yurtlarının kapasitesi yalnızca 700 bin. Kalan 6 milyon 300 bin öğrencinin üniversite eğitimi alırken "barınma" sorunu ile karşılaşması, bir emekçi ailesinin ve öğrencinin neredeyse karşılayamayacağı ücretlerdeki özel yurt ve ev arayışına

girmesi anlamına geliyor. Yalnızca 2018 yılında 100 bine yakın öğrenci KYK yurduna başvurduğu halde açıkta kaldı. Üstelik KYK yurtlarının da ücretsiz olmadığını, neredeyse özel yurtlar kadar pahalı olduğunu belirtmek gerekiyor.

Sorun alanları yalnızca barınma ile de sınırlı kalmıyor. Okullarda ve yurtlarda yemek gibi en insani ihtiyaç dahi büyük bir sorun haline geliyor. Neredeyse Türkiye'nin her üniversitesinde her dönem yemek ve yurt zamları yaşanıyor. Sermayedarlara her gün yeni fonlar ayıran iktidar öğrencilerin üniversitelerde, yurtlarda yediği lokmayı dahi parayla, üstelik her geçen gün yeni zamlarla satıyor. Üstüne okul ve yurt yemekhanelerinden her gün kitlesel zehirlenme haberleri geliyor.

Bütün bu paralı eğitim uygulamaları-

nın yanında sermaye devletinin şefi çıkıp "Burs almayın kredi alın, bedavacılığa alışmayın" açıklaması yapıyor. Enflasyonun resmi rakamlara göre %23'ü geçtiğini, öğrencilerin aldığı kredi veya bursun ise Ocak ayı itibarı ile 500 TL olduğunu biliyoruz. Üstelik "bedavacılık" söylemi ile sermaye devleti öğrencileri daha üniversite sıralarında "borçlandırmasını" bir lütuf olarak sunuyor.

Paralı eğitim uygulamalarının sermayenin içinde bulunduğu krizle daha da artacağı, kabaran faturanın işçi ve emekçilere, gençliğe ödetilmek istendiği çok açık. Buna karşı ise "eşit, parasız ve bilimsel eğitim hakkı" için mücadeleyi büyütme ve örgütlülüğü güçlendirmek gerekiyor. Unutmayalım ki "Her düzeyde ve her yaşta parasız eğitim bir haktır."

Üniversitelerde yaşanan birçok sorun elbette ki kapitalizmden, onun ideolojisi liberalizmden kaynaklanıyor. Örneğin '68'den itibaren canlanan ve sınıf ile birlikte sahnede olan gençlik hareketini bastırmak için 12 Eylül darbesi sonrasında YÖK kuruldu. YÖK'ün asıl görevi gençliğin arayışlarını ve çıkış yollarını tıkayıp, gençlik kuşaklarını apolitikleştirmekti. Bunu başarabilmek adına yaptığı işlerin başında gençlerin okuduğu kitapları yasaklamak, dernekleri ve kurumları kapatarak örgütlenmeyi bastırmak vb. geliyor. Bunlar yapılırken eğitim de bilimsellikten uzaklaşıyor.

Ne var ki gençliğin mücadele dinamizmini tümünden "yok etmek" hiçbir zaman mümkün olmuyor. Çünkü sistematik olarak uygulanan "apolitik gençlik"

Marx'ın üniversitelere yansımaları

projesinde, gençliği işçi sınıfı ile birleştirilen marksist etki yok edilemiyor. Dolayısıyla Marx'ın veya Marksizm'in içinin boşaltılması için uğraşılıyor. Yani Nazım'ın, Üç Fidanın, Erdal Eren'in, Berkin Elvan'ın temsil ettikleri devrimci değerler unutturularak içlerinin boşaltılması çabasında olduğu gibi, Marx'ın da ideolojisi lanetlenip içi boşaltılmaya çalışılıyor. Marx burjuvaziye göre yalnızca mükemmel bir ekonomist, sosyoloji alanında muazzam tahlilleri olan ve halen aşılamamış bir filozoftur. Burjuvazi onun devrimciliğinden ölesiyeye nefret eder.

Burjuvazinin bilinçli olarak unutturmaya çalıştığı nitelik, Marx'ı Marx yapan şeydir. Zira Marx her şeyden önce bir devrimciydi. Tüm emeği ve eserleri onun bu kimliğinin ürünüdürler. Kitapları üniversitelerde ders olarak okutulduğu halde ideolojisinin yasaklanması bundandır. Bunun apaçık örneklerinden biri 12 Eylül faşistlerinin tutumundan görülebilir. 12 Eylül'de binlerce devrimci gözetim altına alınmış, işkencelerden geçirilmiş, kimileri cezaevine gönderilirken kimileri ise katledilmişti. Bunun sebebi Marx'ın ideolojisini benimsemiş olmalarıydı. O dönemde Marx'ın eserleri yaygın değil-

ken bile toplatılmış, yok edilmiştir. Posterleri bile tehlike saçıyor, 80'li yıllarda üniversitelerde Marx'ın ekonomisi ve felsefesi öğretiliyormuş. Yani burjuvazi Marx'a hem ihtiyaç duyuyor hem de onu yok etmek istiyor. Ki Marx halen üniversitelerde ve liselerde okutuluyor, ekonomi konuşulurken adı geçiyor, felsefesi halen aşılamıyor. "Marksizm güncel değil, çöktü" gibi argüman üretendenler Marx'a muhtaçlıkları sürüyor.

Marx'ın ekonomisini, felsefesini ve sosyolojisini okurken, bilimden uzak, niteliksiz ve piyasacı eğitimi bizlere reva gören bu sisteme karşı mücadele etmeliyiz. Mücadelemizin ihtiyacı ise Marx'ın ideolojisi bilimsel sosyalizmdir, Marksizm'dir.

Sinema sansür tanımaz

İşçi ve emekçiler üzerindeki baskıyı yoğunlaştıran Tayyip Erdoğan-AKP iktidarı siyasetten hukuka, bilimsel gelişmelerden sanata her alanı kendi tekeline almaya, atılan her adımın denetiminden geçmesini sağlamaya çalışıyor. Bunun için kimi zaman açık baskıyı kullanırken, kimi zaman elindeki hukuki imkânları devreye sokuyor.

AKP, geçtiğimiz günlerde sinema sanatı alanında da bahsettiğimiz tekelleşmeyi hayata geçirmek için meclisten bir yasa tasarısı geçirdi. Adına “Sinema Filmlerinin Değerlendirilmesi ve Sınıflandırılması ile Desteklenmesi Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi” dedikleri yasa teklifi geçtiğimiz haftalarda meclisten geçti. Yasaya göre, -özetle- gösterime girecek sinemalardan hangisine destek verileceği veya verilmeyeceğine AKP’nin oluşturduğu bir kurul karar verecek. Kültür ve Turizm Bakanlığı’ndan 3 üye, sektör temsilcisi 3 üye ve başkan olarak belirlenen bakanlık temsilcisinden oluşan kurullar, hangi filmlerin “destekleneceğini” belirleyecek.

Tabii kanun teklifi metninde mesele daha farklı bir şekilde, daha doğrusu farklı yönleri öne çıkarılarak sunuluyor. Yasanın çıkarılmasıyla, film izleme oranlarındaki artış, yerli film izlenmesindeki artış, ülkedeki film çekimlerindeki artıştan dolayı ülke ekonomisine getirisini, döviz girdisini, çekilen filmlerin ihracı ve milli tanıtım, uluslararası rekabet gibi başlıklarda gelişmeler hedeflendiği belirtiliyor. Fakat burjuvazinin çok bilinen bir taktiği vardır. Bir tane yalanı inanılır kılmak için beş tane doğru söylemek zorundalar. Ve asıl amaç kitleleri o bir tane yalana inandırmaktır. Buradaki asıl amaç da sinema alanında tekelleşmeyi sağlamaktır. Yani asıl mesele, kendi denetimlerinde olmayan sinema senaryolarının sansürünü de yasal güvence altına almaktır.

Tiyatroların, işçi-emekçi eylemlerinin, grevlerin, kitapların, gazetelerin yasaklandığı, sansürlendiği bir düzende sinema da payını almadan edemezdi. Ve iktidar bu alana da el atmakta gecikmedi. Gerçi zaten TV’lerden de gördüğümüz gibi görsel araçları zaten sansürlüyor ve kendi siyasal amaçları için gayet etkin olarak kullanıyordu. Fakat son süreçte bu saldırısını yasal bir zemine yaslandırmaya başladı.

PEKİ, BU YASA BAŞKA NELER DİYOR?

Sansür ile ilgili yapılacak toplantıların tüm giderleri bakanlık tarafından karşılanacak.

Yasada, “Desteklere ilişkin başvuru şartları, değerlendirme ölçütleri, destek alanın yükümlülükleri, ödeme şekilleri, harcama belgeleri, proje teslim süreleri, teminat ve kefalet hükümleri ile diğer hususlar Bakanlıkça çıkarılan yönetmelikle belirlenir” deniliyor. Ve haliyle insanın aklına çeşitli sorular geliyor. Örneğin değerlendirme ölçütlerini kim nasıl belirleyecek? Destek alanın yükümlülükleri denince insanın aklına sinemacıyı adeta para ile satın almak gelmiyor mu? Bunların bakanlıkça belirlendiği yerde, hükümette muhalif olan birinin, çektiği sinema

için destek alabilme ihtimali nedir? Sorular çoğaltılabilir.

Sonuçta şu nettir ki devlet bir sınıf üzerindeki baskı ve denetim aygıtıdır. Burjuvazi tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de devlet aygıtını işçileri, emekçileri, aydınları, sanatçıları ve toplumun tüm kesimlerini denetim altında tutmak için kullanır. Bugün sinema alanında yaptığı da bundan başka bir şey değildir. Sonuçta sinema da yeri geldiğinde sınıflar mücadelesinde rolünü kendi cephesinden oynayabilen bir sanat dalıdır. Ve gayet de etkilidir. Bunun farkında olan sermaye sınıfı kendini kaba-baskıcı göstermemek adına sansür aracını yasal bir kılıfla hayata geçirmeye çalışıyor. Bugünün geri atmosferinde bunu hayata geçirmenin önünde bir engel de görün-

müyor.

Tiyatroların, işçi-emekçi eylemlerinin, grevlerin, kitapların, gazetelerin yasaklandığı, sansürlendiği bir düzende sinema da payını almadan edemezdi. Ve iktidar bu alana da el atmakta gecikmedi. Gerçi zaten TV’lerden de gördüğümüz gibi görsel araçları zaten sansürlüyor ve kendi siyasal amaçları için gayet etkin olarak kullanıyordu. Fakat son süreçte bu saldırısını yasal bir zemine yaslandırmaya başladı.

Fakat tarihsel gerçeklik bize göstermektedir ki sınıflar ve sınıf sömürüsü olduğu sürece ne yasaları ne de tankları onların yıkılmasını engelleyemeyecek. Her ne kadar sansüre başvursalar da gerçekler kendisini bugün sanatla yarı başka bir araç ve gereçle dayatacaktır. Zaten aynı sansürcü pratikleri bugünlerde internet vb. gibi kitle iletişim araçları üzerinde de uygulamıyorlar mı? Gerçeklerin üzerini kapatmaya çalışıyorlar... Fakat -eskilerin de dediği gibi- güneş balçıkla sıvanmaz. Ne hırsızlıklarını ne katilliklerini çıkardıkları yasalarla kapatabilirler. Er ya da geç gerçekler galip gelecektir.

F. DENİZ

İşçi Kültür Evi’nde film gösterimi

Son dönemde sanatçılar üzerindeki artan baskılar gündeme alınarak Mamak’ta film gösterimi gerçekleştirildi.

İşçi Kültür Evi’nde 12 Ocak günü gerçekleşen etkinlikte Metin Akpınar

ve Zeki Alasya’nın “Devekuşu Kabare” adıyla 1985 yılında yayınladığı “Yasaklar” isimli tiyatro oyunu izlendi. İktidarın çok yönlü ve absürt yasaklarını gündeme alan oyunun izlenmesinin

ardından sanata ve sanatçılara yönelen baskılar üzerine sohbet edildi. Ayrıca muhalif cephede yer alan sanatçıların ise kendi kaderlerini işçi ve emekçi sınıflarla birleştirmesi gerektiği vurgulandı.

Her fabrikaya bir kreş!

Parktaki çardağın altında oturmuş çevresindeki kadınların konuşmalarını dinliyordu. Kimisi dün akşamki diziyi anlatıyordu arkadaşına, kimisi ise gelinini çekiştiriyordu. Daha çok 40'lı-50'li yaşlardaki teyzelerdi bunlar. Aralarında kendisi ile yaşıt yalnızca birkaç kadın vardı. Onlar da kendi hallerinde, öylece etrafa bakıyorlardı. Saçlarının dibinin geldiği belli olanı sigara içiyordu. Sanki etrafında olan bitenle bir alakası yokmuş gibi bir hali vardı. Biraksalar saatlerce orada oturacak gibiydi. Diğerinin ise canının sıkıldığı belliydi. Gözleri bir şey arıyormuşcasına geleni geçeni dikkatlice inceleyordu.

Banu yanındaki kadının kendisini dürtüklemesiyle irkildi.

“Kızım, sen yenisin galiba, seni görmedim ben hiç. Kimin tanıdığısın sen?”

“Ben bugün geldim abla. Duydum da geldim işte... Bakalım geldik işte...” diye bir şeyler geveledi ağzında. Teyzenin, yakasını bırakmayacağı belliydi.

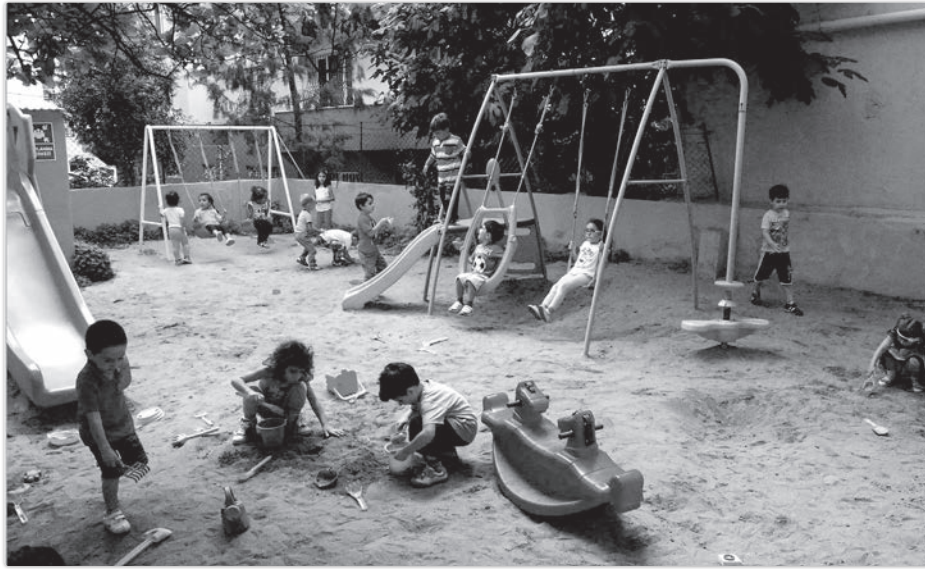
“Ne diye geldin buralara? İş bulamadın mı kendine şöyle sigortalı falan?”

“Yok teyze ya, bulamadık” deyip kestirip attı.

Gerisini duymuyordu artık. Teyze hayat hikayesini anlatmaya başlamıştı bile. Onun yaşlarında çalışmaya başlamıştı ama sigortasını yapmamışlardı. Ah bir sigortası yapılsaymış o zamanlarda şimdi emekli bile olmuşmuş falan... Şimdi mecbur kalmışmış. Bu yaşta kimse işe almıyormuş. Eşinin emekli maaşı da kime yetsinmiş...

Banu, ne anlatsın ki? Çocuğa bakanın olmadığını mı? Şunun şurasında bir yıl olmuştu boşanalı. Ailesini, akrabalarını karşısına almıştı. Kendim çalışır bakarım çocuğuma demişti. Evelallah ele güne muhtaç olmamıştı şimdiye kadar. Bunları mı anlatsaydı. Kendisi de isterdi düzenli, sigortalı bir işte çalışmayı ama gel gör ki çocuğa bakanı yoktu işte! Kapıyı üstüne kilitlemeyi bile düşünmüştü çaresizlikten! Böyle yaparsa bile çocuk hastalansa izin alamazdı. Acil bir şey çıksa nasıl yetişirdi... Ondandı bu parkın yolunu tutması...

Bir arkadaşından duymuştu. “Git” demişti “muhtarlığın yanındaki parka Osman’ı sor” demişti, “hemen gösterirler.” O da öyle yapmıştı. Gerçekten de hemen göstermişlerdi. Etrafında bir grup

adamlarla konuşurken bulmuştu Osman’ı. İş aradığını söylemişti. Bir de arkadaşının selamını.

“Ne iş yaparsın?” diye sormuştu Osman, soğukça.

“Abi çalıştım daha önce. Paket yaparım, katlama yaparım, poşet yaparım. Elimden asorti de gelir... anlarım yani...”

“Tamam tamam... nerelisin sen?”

“Van.”

“Tamam yarın sabah sekizde burada ol. Kalabalık olur burası sabah. Doğruca şuradaki çardağın altına gel ha!” demişti Osman ona.

O da tam saatinde gelmişti parka. Gerçekten de kalabalıktı. Servisler parkın yanına dizilmişlerdi. Kaldırımında kendisine yol açmaya çalışırken birkaç adam önüne çıkmış “İş için mi geldin abla?” diye sormuşlardı. Önünden beşli altılı gruplar geçmişti. Konuşmalar uğultuya dönmüştü kulağında.

“Evet, Ay Tekstil kalmasın...”

“İki paketçi lazım...”

“Ütücüler nerde kaldı, çağırın şunları...”

İşçi simsarları ile pazarlık eden kadınların yanından geçmişti en son.

“Ücret hepimizde aynı ablam. Bu kadar. Daha fazlası olmaz. İşinize gelirse! Bak millet bekliyor, işim var benim.”

Banu, kendisini çardağın altına zor atmıştı. Kendisi gibi bekleyen kadınların arasına geçip bir köşeye ilişivermişti. Öylece etrafı izlerken Osman geldi. Osman’ın görünmesi ile kadınların hepsi bir ağızdan konuşmaya başlamışlardı.

“Osman evladım, dünkü yer çok kötüydü. O ne öyle bodrum gibi! Ben oraya

gitmem, bilesin!”

“Ben hiç gitmem!”

“Şu Halkalı’daki yerde iş yok mu Osman?”

“Benim şekerim tutuyor bak, beni ona göre bir yere gönder evladım...”

Osman kadınları duymuyor gibiydi. Kadınları süzdü sonra eliyle birkaçını işaret etti:

“Sen, sen sen.... Gelin benle... Mey Tekstil’e gidiyorsunuz.”

Osman’la yanına aldığı kadınlar gidince kalanlar tekrar sohbetlerine gömüldüler. Banu’nun içini bir sıkıntı kaplamıştı. Yanındaki iki kadın iş olmadığı için dün geri eve gittiklerini anlatıyorlardı bir diğerine. “Ya iş yoksa?” diye düşündü. Bu hafta üç gün çalışmayı düşünüyordu. Komşusu ancak üç gün çocuğa göz kulak olmaya ikna olmuştu. Bugün git yarın gel derlerse hesapları boşa çıkmış olacaktı.

Osman birkaç defa daha geldi çardağa. Banu her defasında gözlerini Osman’ın dudaklarına dikip “sen” demesini bekledi. Ama Osman diğer kadınları üçer beşer alıp götürüyor, Banu’dan tarafa hiç bakmıyordu bile.

Banu tam eve dönmeye kendisini hazırlamıştı ki, Osman gelip:

“Sen abla, sen sen!” demişti ona.

Banu etrafına bakınmış, sonra kendisine seslendiğinden emin olunca ayağa kalkmıştı.

“Temizleme yapıyor muydun sen abla?”

Banu temizleme hiç yapmamıştı ama işsiz kalma korkusuyla bir çırpıda “evet” demişti. Osman Banu’yla saçının dibi gelen kadını kenarda duran servislerden

birinin yanına götürdü.

“Sizi indirecekler.”

Banu minibüs gibi ağzına kadar insan dolu servise binmeye çalıştı. Zar zor tutunacak bir yer buldu kendisine. Kapı kapanmadan Osman şoföre seslendi.

“Ablaları Şen Tekstil’e bırakıver.”

Kapı kapanmış, araba yola çıkmıştı. Banu iki büküm bir haldeydi ama iş bulunduğu için de sevinçliydi. Camın buğusunu silip dışarıyı izlemeye başladı. Akşam alacağı yevmiyesi ile eve neler alacağını düşünmeye başladı. Yanındaki arkadaş da düşüncelere dalmıştı.

Araba sarsılarak durdu. Şoför:

“Şen tekstil. İki abla vardı incek!”

Kapı açılınca iki kadın kendilerini dışarı attılar. Araba ise diğer işçileri dağıtmak üzere yola koyuldu tekrar. Dışarıda bir gürültü vardı. Banu ne olduğunu anlamaya çalıştı. Birkaç kişi üstlerinde kırmızı önlükle ellerinde kâğıtlarla bağırıyorlardı. İçlerinden biri:

“Güvencesiz çalışma istemiyoruz. İnsanca yaşamaya yetecek bir ücret istiyoruz!” diyordu.

Kapıya doğru yöneldiklerinde ise kırmızı önlüklü bir kadın elindeki kâğıdı Banu’ya uzattı.

“Nitelikli, ücretsiz kreş istiyoruz. Her fabrikaya bir kreş!” dedi...

Banu kâğıdı alıp okumaya başladı ki yanındaki kadın arkadaşı onu dürtükleyerek kapıya doğru yöneltti:

“Delirdin mi sen? Sok onu cebine, okuyacaksan git evinde oku... Osman abi çok kızar! Sonra demedi deme!”

Banu kâğıdı cebine sokuşturuverdi hemen. Kapıdan içeri girdiğinde makinelerin sesi kulaklarını kapladı. Tüm gün cebindeki kâğıtta neler yazdığını merak ederek ve her fabrikada bir kreşin olduğunu hayal ederek çalıştı. Çocuğu yanı başında olacaktı. Sigortası olacaktı. Düzenli bir işi, düzenli bir geliri olacaktı. Borçlarını ödeyecek, sonra da çocuğuna bol bol harcama yapacaktı. Cicili bicili bir sürü şey alacaktı ona. Eğitime de harcayacaktı tabi. Belki komşuların çocuklarının gittiği kursa da yollardı çocuğunu. Bir ara kredi çekip ev almayı bile hayal etti ama sonra güldü kendi haline...

Her fabrikaya bir kreş, tüm hayallerine çıkan yoldu. Ne güzel olurdu kim bilir...

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Proletaryanın devrimci önderi V. İ. Lenin'i ölümünün 95. yılında saygıyla anıyoruz...

"Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim Devrimimiz sadece bizim cephe-mizde emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük ba-şarısızlık ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki başarısızlıklar olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına geri bir halk dünyanın en güçlü ve en ileri ülkeleri-nin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söyle-mekten korkmuyoruz ve biz bunları, bu hataları düzeltilebilmesini öğrenmek için soğukkanlılıkla değerlendireceğiz. Ama gerçek olan şey değişmez: Yüzler-ce, binlerce yıldır ilk kez efendiler ara-sındaki savaşa, kölelerin bütün efen-dilere karşı yapacağı savaş ile 'cevap vermek' için verilen söz tamı tamına yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağ-men yerine getirilecek.

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulu-sun proleterleri bu eseri sonuna kadar vardırırılar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."

